Ütopyasız bir dünyada yaşamak

ERCAN YILDIRIM Sayfa 2'de

Halkın ikbalinde yüzyılın yokuşu

ALi K. METiN Sayfa 3'te

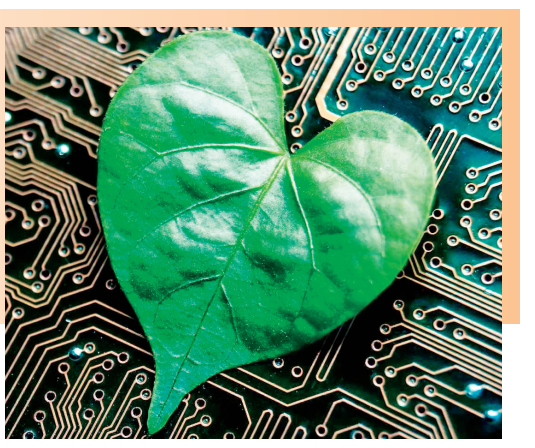

10. Yıl

AÇIK GÖRÜŞ

31 MART 2019 PAZAR - SAYI: 601 FİKİR VE TARTIŞMA EKİ Star

Gökhan Çınkara
Ankara Üniversitesi

Golan kararı ve İsrail'in jeopolitik bağımlılığı

1981'de Knesset (İsrail Yasama Meclisi) oturumunda, Golan Tepeleri'nin İsrail toprağı olarak kabul edilmesine dair tartışmalarda Likud lideri Menahem Begin güçlü ses tonuyla şu cümleyi haykırıyordu: "Suriya tinehel itham mesa vemetan beod şena şel şalom". Türkçe tercümesi şöyle: Suriye bir yıl boyunca barış için sizle görüşmeye gelecek. Hakikaten, Golan Tepeleri'nin İsrail tarafından ele geçirilmesinden 2010'a kadar aralıksız bir şekilde diplomasi trafiği sürdü.

ABD Başkanı Donald Trump'ın twitter-diplomasisinin bir başka örneği 21 Mart tarihinde Ortadoğu'yu takip edenlerce dikkatle izlendi. Trump, Golan Tepeleri'ni İsrail'in egemenliğindeki topraklar olarak tanıyacağını ilan etti. Esasında bu durum ABD'nin İsrail'deki büyükelçilik binasını Tel Aviv'den Kudüs'e taşıması sonrasında tutarlı bir diplomatik girişim olarak görülebilir. Peki Golan Tepeleri'ni uluslararası siyasetin tartışmalı ve hararetli konusu haline getiren neydi?

1967'den bugüne İsrail hükümetlerinin tamamına yakını Golan Tepeleri'ni İsrail topraklarının ayrılmaz bir parçası olarak ilan edegelmiştir. Golan Tepeleri, 1967'de 6 Gün Savaşları'nda İsrail Silahlı Kuvvetleri (IDF) tarafından ele geçirildi. İsrail 6 Gün Savaşarı'nda Ürdün'den Batı Şeria'yı, Mısır'dan Sina Yarımadası ve Gazze'yi, Suriye'den Golan Tepeleri'ni ele geçirerek anılan toprakları işgal etti. İsrail'in bu şekilde geniş bir alana yayılan coğrafi büyümesi uluslararası örgütler tarafından da tepkiyle karşılandı. Buna binaen, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 1967'de 242 sayılı, 1973'de 338 sayılı ve 1981'de 497 sayılı kararlarıyla İsrail'in anılan bölgelerden acilen çekilmesini vurgulamıştır. İsrail ise 1979'da Mısır ile yaptığı barış anlaşmasıyla Sina Yarımadası'ndan 1982'de tamamen çekildi. 2005 yılında Ariel Şaron'un Başbakanlığı döneminde, "Tohnit Ha Hitnatkut" (Ayrılma Planı) çerçevesinde Gazze Şeridi'nden İsrail'in güç kullanmasıyla Yahudi yerleşimleri boşaltıldı. Oslo ikinci anlaşmaları ile İsrail kuvvetleri Batı Şeria'nın altı şehri ve 450 kasabasından unsurlarını çekti. Kısacası, İsrail 1967'de işgal ettiği alanların çoğundan geri çekilmesine rağmen Golan Tepeleri'nden kuvvetlerini kaydırma yönünde bir adım atmadı.

Barış çabaları

İsrail'in 2000'li yılların başlarında Suriye ile barış anlaşması tesis etme yönündeki çabalarını biliyoruz. 2000 yılında Suriye Devlet Başkanı Hafız El-Esad ve İsrail Başbakanı Ehud Barak ABD'nin arabuluculuğunda Cenevre'de barış görüşmelerine başlama konusunda mutabık kaldı. Suriye, İsrail güçlerinin Golan Tepeleri'nden tamamen geri çekilmesini ön şart olarak sundu. İsrail ise uzun dönemli güvenlik stratejisiyle uyumlu olarak Golan Tepeleri'ni elinde tutmanın önemine inanıyordu. Golan Tepeleri'nin 1967'den itibaren İsrail egemenliği altında olması ondan vazgeçmesini askeri ve siyasal açıdan zorlaştırıyor.

Golan Tepeleri coğrafi olarak İsrail'in kuzeydoğusunda yer alıyor. Golan'ın doğusunda Galile Denizi, kuzeyinde ise İsrail'in komşuları Suriye ve Lübnan yer alıyor. Golan Tepeleri ve Suriye arasında BM'nin yaklaşık bin kişilik personelinin yer aldığı askerden arındırılmış bir alan bulunmakta.

Golan Tepeleri oldukça stratejik bir konuma sahip. Denizden yaklaşık 400 metre yüksekliğinde bir plato görünümü veriyor. Golan'ın kontrolü, Suriye ve Lübnan'ın İsrail'e yönelik askeri hareketliliğinin gözetlenmesi için oldukça önemli imkanlar sunuyor. Golan Tepeleri ile birlikte İsrail kuzey sınırlarını güvence altına almış oluyor diyebiliriz. Bunun yanında Golan Tepeleri'nden İsrail'in temiz su kaynaklarının 1/3'ünü temin ediliyor. Golan'ın demografik yapısı ise 1967 Savaşı'ndan sonra İsrail'in güvenlik konseptine uygun şekilde yeniden dizayn edildi. 150 bin Suriyeli Arap yaşadıkları topraklardan göç ederken, Arapların nüfusu 20 bine kadar indi. Bu Arap nüfusun çoğunluğunu Dürzi Araplar oluşturmakta.

Golan Tepeleri'ne yönelen yoğun Yahudi göçü sayesinde 32 yerleşim alanı kuruldu ve bugün 25 bine yakın Yahudi bölgede yaşıyor.

Golan Tepeleri birçok konuda İsrail için vazgeçilmezliğini koruyor. İsrail içme suyunun yaklaşık yüzde 40'ını buradan karşılıyor.

DEVAMI 4'TE

Türk insanının kendisine normal olarak sunulan anormalliklere nasıl yaklaştığı sandıkta yapılacak büyük kamuoyu araştırması ile ortaya konacak. Teröre terör gibi, FETÖ'ye FETÖ gibi yaklaşan ittifak ile mezkur tehditleri tehdit olarak önermeyen ittifak arasında geçecek seçim, yerel seçimlerin kendine has dinamiklerinden elbette etkilenecek. Küskünler, aday bazlı oy verecek seçmen vb. bir yekün teşkil edecek. Buna karşın Türk milleti kendisine verilen mesajı nasıl algıladığını 1 Nisan sabahı hepimize gösterecek.

TÜRKİYE'NİN SANDIK SAVUNMASI

Kılıçdaroğlu, paydaşları ile kendisine biçilen rolü müşterek olarak oynuyor. Akşener milliyetçi imajlı bir siyasetçi olarak terör konusunda direncimizi düşürürken, Kılıçdaroğlu HDP üzerinden PKK'yı Türk siyasetinin merkezine konumlandırıyor. FETÖ ile mücadele ise her iki siyasinin ortak çabası ile sürekli sabote ediliyor.

16 Nisan referandumu ile yenilenen sistemin ilk yerel seçimi için sandık başındayız. Başkanlık sistemi, ittifak ile seçime girmeyi doğal hatta zorunlu hale getirdi. 24 Haziran'da kurulan ittifakların mahalli idareler seçimlerine nasıl yansıyacağı merak konusuydu; zira yerel seçim kendine has dinamikleri ile her partinin bir şekilde karlı çıkmayı amaçladığı bir süreçti. Ak Parti ve MHP Cumhur İttifakı'nı sandıkta da sürdürme kararı aldı. Buna karşın 24 Haziran sürecinde CHP -İP ve SP tarafından oluşturulan ve HDP'nin dahil değilmiş gibi yaptığı ittifak, 31 Mart sürecinde karşımıza HDP tarafından domine edilen bir ittifak olarak çıktı. HDP ile kurulan ittifak kendisine Millet İttifakı adını veren yapı tarafından sık sık reddedilse de vaziyet ortada. HDP strateji belirlemede ve belediye meclisi üyeliklerinde Millet İttifakı'nın bir parçası olarak yer alıyor. Sezai Temelli'nin "Ankara'da Mansur Yavaş, İstanbul'da Ekrem İmamoğlu seçimi HDP oyları ile kazandıklarını bilecek ve buna göre davranacak" şeklindeki açıklamaları akabinde giderek artan tartışmalar İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun TRT Haber'de yaptığı açıklamalar ile zirveye çıktı. Soylu burada yayınlanan ses kayıtlarını ittifaka delil olarak sundu. Doğrusu ses kayıtları pek çoğumuzu şaşırtmadı ancak ürküttü.

HDP'nin beklentisi

Burada konuşan HDP'li yetkili CHP'nin kazanacağı bir belediyede HDP ile nasıl güç dağılımı yapılacağını açıkça dile getirdi. Dahası HDP'nin kurduğu ittifakı yalnız CHP ile üstü örtülü biçimde kurmadığı, aksine İP ve SP'nin de söz konusu ittifakın bir parçası olduğu, kuracakları koordinasyon kurulunun "iki ila beş parti tarafından oluşturulacağı" söylemi ile ortaya konmuş oldu. "Koordinasyon yerelde gelişebilecek olası sorun, görüş ve önerileri değerlendirip merkezileştirecektir" ifadeleri ise, söz konusu ittifakın yerel bir irade ile alınmadığının ispatı mahiyetinde idi. İttifak adına alınan kararlar yerel ittifaklardan HDP'nin beklentisinin ne olduğunu ortaya koymakta: "1- HDP, CHP'nin belediye meclis listesinde 6., 10., 22. sıralarında yer alan üç aday ile temsil edilecektir. 2- Çoğulcu, katılımcı ve şeffaf belediyecilik esas alınacaktır. 3- Belediye bünyesinde bulunan şirketlerden bir tanesine HDP yönetiminin belirleyeceği bir müdür ataması yapılacaktır. 4- Süreç içerisinde var olan Belediye Başkan Yardımcılarından birinin kadrosunu boşalması halinde HDP Meclis üyelerinden birinin Belediye Başkan Yardımcısı ataması yapılacaktır."

HDP kayyuma devredilen belediyeler sebebi ile kaybettiği ekonomik gücü, ittifak sayesinde geri kazanmak ve buradan kazanılan geliri sırtını dayadığı yere aktarmak konusunda tereddüt gösterecek bir parti değil.

Meral Akşener'in miting meydanlarında katılımcıları sürekli olarak "Teröristler nasılsınız?" şeklinde selamlaması anlamlandırmakta zorlandığımız bir tavır. Siyasal iletişim stratejileri açısından Meral Hanım'ın yaptığının siyaseten bir karşılığı yok. Mitinge katılanlara terörist diyerek daha fazla oy almanın mümkün olduğunu iddia etmek mümkün değil. Zira 40 yıldır terör ile mücadele eden Türk halkının söz konusu kelimeye karşı algıları son derece açıktır.

Terörist kim?

Terörist ifadesinin bir cümlede geçmesi insanların aklına Eruh baskınından günümüze kadar yaşanan yüzlerce hadiseyi getirir. Böylesi hassas bir ifadeyi terör hususunda bu kadar müteyakkız bir kitleye birden fazla kez hitap şeklinde kullanmak anlaşılır şey değil. Şu halde Meral Hanım'ın "teröristler" hitabını anlamlandıracak yegane çıkışı Kocaeli mitinginde dile getirdiği "Bunlar zenginleri çıkardı, Mehmetçik hapiste, garip-gureba, çaycı çorbacı hapiste" sözleridir. Akşener, 15 Temmuz ihanetinde rol almış FETÖ mensubu teröristleri "Mehmetçik" olarak tavsif etmesi ile "Teröristler nasılsınız" hitabını anlamamızı sağladı.

DEVAMI 6'DA

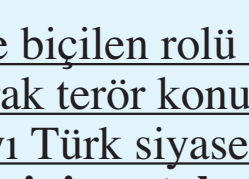

M. Taceddin Kutay
Türk Alman Üniversitesi

31 Mart seçim maratonunun sonu olacak mı?

DR. MURAT YILMAZ
Sayfa 4'te

Bir vesayet mekanizmasının daha sonuna gelirken...

YUSUF ALABARDA
Sayfa 5'te

Avrupa seçimleri ve yükselen düzen karşıtlığı

ALP CENK ARSLAN
Sayfa 6'da

Seküler terör örgütlerinde şiddet ve kadın imgesi

ZEYNEP BAYRAMOĞLU
Sayfa 7'de

ÜTOPYASIZ BİR DÜNYADA YAŞAMAK

Teknoloji, tıp, bilim ilerledikçe insanlık geriliyor, Batı'nın mavi kanlı beyaz ırkları bile yerlerinden, yurtlarından emin olamıyor. Dünya yine yeni bir döngünün içinde kavimleri yer değiştiriyor, duvarlar örüyor, setler kuruyor; ömrünü uzatmak isterken ıstırabını uzatıyor, çoğaltıyor!

Ercan Yıldırım
Yazar

"Her şey güzel olacak", temennisiyle yaşar, her şey güzel olsa da olmasa da yine de eski günler daha iyiydi, diye diye vademizi tamamlarız. Bazı zeval dönemlerinde, insanlığın umudunu yitirdiği vakitlerde ütopyalar devreye girer fakat arafta, günü kurtarmak için yaşayanlar, işlerin daha kötüye gideceğini düşünenler geleceği kurgulamak istemez, gelecekten korkar.

Moderniteyle birlikte keşifler ve icatlar çağında ütopyalar canlandı, Soğuk Savaşlı dezenformasyon döneminde bloklar distopik ögelere sarıldı, rakibine saldırdı. *1984* ya da *Hayvan Çiftliği* insanların havsalasındakini değil egemenlerin çizdiği dünyayı anlatır, iyiden iyiye siyasal öngörüler, karşı istihbarata karışır.

Bilgisayar efektlerinin sinema endüstrisine girdiği yıllarda geleceğe dair beklentilerden çok teknolojinin hegemonya ile birleşmesinden doğan zihnin ürettiği dünyalar anlatıldı; hiçbiri ütopya değildi düpedüz distopyalara maruz kaldık. Animasyon stüdyolarında kurgulanan bu distopyalarda beden ve zihin kontrolüne dayalı tahakküm, köleleştirilmiş insanlar, hizaya getirilmiş toplum, militarist bir devlet düzeni anlatılır.

Distopyaların bir başka versiyonunda dünyayı yapay zeka, robotlar yahut uzaylılar idare eder burada da insanlar yine açık hava cezaevinde, her türlü konfora rağmen köle hatta robot gibidir; robotlar insanlaşmış, insanlar yani biyolojik canlılar robotlaştırılmıştır. Distopyalardaki bir başka kurgu da doğaya ait, afet, felaket temasına eşlik etse de teknolojinin, bilimin, ilerlemenin gelecekte dünyayı "çölleştireceği" kaygısı merkeze yerleşir.

Ütopik bir yeni dünya, güzel bir yeryüzü, ideal bir devlet ve toplum yapısı nedense insanlığın ufkunda, zihninde canlanmıyor!

Veba, kolera gibi kitlesel ölüm furyasından kurtulan, ortalama ömrü "uzamış", tıptaki çözümler artmışken insanlık geleceği daha güzel göremiyor. Zaten fütüristik iyi-olumlu çıkarımlar da zuhur etmiyor; sloganlarda olduğu gibi tüm insanlığın, barış-kardeşlik-huzur içinde birbirinin malına, canına, namusuna tasallutta bulunmadan yaşayabildiği, sınırların kalktığı, refahın sınıf doğurmadan, piramit oluşturmadan herkesleştiği bir dünya ütopyası oluşturulmuyor, doğal hukukta cennet manzarası yok! Sadece Türkiye'de değil dünyada insanlar, milletler kendilerine dört başı mamur bir ülke, hayat tasarımı geliştiremiyor.

Distopyalaşan dünya

Milli gelirleri çok yüksek olan kapitalizmin merkez ülkelerinin yurttaşları, Amerikalılar, Avrupalılar, Japonlar geleceklerinden emin mi? Tam tersi yeryüzünün çölleşeceğini öngörmenin ötesinde kendi "yaşam alanları"nın ortadan kalkacağı korkusu hakim.

Türkiye'de de biz Türkler gelecek tasarımı üzerinde hülyalara dalamıyoruz; beka kaygısının bir yerinde de Yeni Zelanda teröristinin manifestosunda mücessem düşman olarak Türkleri göstermesinin, Orta Asya'ya dönme endişesinin rolü büyük. Şimdilerde sadece bizler değil Avrupa da Batılılar da "yer-yurt" kaygısı çekiyor!

Bunun iki sebebi var, öncelikle siyasal manada yeni bir "Kavimler Göçü" endişesi... Mülteci, yabancı düşmanlığının Müslümanlar ve İslam üzerinden yükselmesine ek olarak yeni teknolojilerin, bilimin getirdiği yeni yıkımların, çevre felaketlerinin, iklim dengesizliklerinin en fazla Avrupa'yı vurmasından, Batı'da yaşamanın imkansızlığından korkuluyor.

Her halükarda zihinlerde yeni bir heimat, yeni bir libensraum, yaşam alanı fikri gelişiyor.

Yahudiler uzun asırların sonunda arz-ı mev'ud'a dayalı yaşam alanlarını kurdular, onları kıtalarından atan Avrupalılar benzer korkuları yaşıyor şimdilerde. Mars'ta ya da başka gezegenlerde hayatın var olup olmadığı şüphesi maceracılığın önüne geçti, dünya nüfusu çok hızlı artar, demografik dengesizlik katlanırken gelir dağılımı, hayat standartları aynı oranda bozuluyor. Çevreden merkeze kâr taşıyan Batı artık aynı oranda insan da, yabancı da, mülteci de getiriyor. Yerinde öldürme, kabileleri savaştırma, doğrudan sömürü gibi yöntemler eskiyor. Avrupa'nın yaşam alanı çevredekileri taşıyamayacak noktaya geliyor usul usul.

Parlak gelecek fantezisi kuramayan pürgerçekçi, postütopik bir dünyada yaşıyoruz. Bilim insan kopyalayacak aşamaya geldi ama hala dünyada milyonlarca kişi kuru ekmeğe talim ediyor! 2008 yılındaki krizde binlerce ABD'linin elinden evleri alınıp "çadırkent"e gönderildi. Acımasızlık, merhametsizlik aynı oranda devam ediyor. İnsanın kopyalanması insan için nasıl bir menfaat getirir şimdiden bilinmez ama bu teknolojinin sürekli geliştirilmesiyle iklimler, coğrafya, doğa hatta fıtrat belirgin bir dejenerasyona uğruyor.

Kapitalizm öyle bir illet zihniyet ki çok kârlı olduğu için geçmişte sigaranın insanları süründürmesine ses etmezken gün geçtikçe sigaraya bağlı hastalıkların, kanserin artışına dayalı tedavi masraflarının yükselmesi hatta sağlık giderlerinin sigaradan kazanılan parayı aşması yüzünden sigaranın yasaklanmasını salık vermeye başladı… Yani iki iyi yahut kötüden birini değil iki maliyetten kârlı olanı tercih eder.

Distopik sahneler

İklim değişiklikleri, felaketler, büyük afetler özellikle coğrafyası sorunlu, yaşanabilir toprağı kıt milletleri düşündürüyor. Su artık yeni dünyada petrolden önemli olacağı için heimat arayışı kendini orta kuşağa sıkıştıracak. Yaşam alanının daralma ihtimali, distopik sahneler beraberinde kabile itkilerini, savunmacılığını, duygusallığını, vahşiliğini güçlendiriyor. Kendini koruma güdüsü kana bağlı yakınlıkları ve saldırganlıkları artırıyor.

İnsanlar bile bile kendi ortamlarını bozmakta beis görmeden gününü geçiriyor. GDO'lu gıdalar, hazır paketlenmiş ürünler bir tarafa tarımda kullanılan ilaçlar bile tüm varoluşu etkileyebiliyor. Tarım ilaçları böcekleri öldürmenin dışında kuşlar başta gelmek üzre tüm nebatatı, hayvanatı yok ediyor; düşünün köydesiniz, doğanın ortasında tarlanın kenarında bir su başındasınız ama kuş, cırcır böceği sesi gelmiyor, ateş böcekleri parıldamıyor! Kaynakları kurutmanın, nehirleri, gölleri turizme, yerleşime açmanın, kapitalist üretim ve kazanç çılgınlığını kendi ömrümüzü tüketecek kadar önemsemenin getirdiği yer "ideal bir dünya" rüyası göremeyecek kadar donuk, renksiz gündelik hayat inşa etmeye varır.

Distopya kurmaya gerek yok zaten bilimin ulaştığı yerde biyogenetik devrimle pek çok "insani durum" ortadan kalkacak. Nakilden başka kaynak kabul etmeyip gerekirse katliam yapan, her yeniyi bidat-hurafe diye tekfir eden Vehhabilerin dünya sisteminin saltanatlarının fişini çekmesinden korktukları için "kadın robot"a vatandaşlık vermesi ucuz bir distopyadan öte gitmiyor!

Kimisi için ütopya olan bir başkası için distopyaya dönüşebilir.

Ebeveynlerin istedikleri karakter ve fiziki özelliklere göre çocuk "imal edebileceği" bir teknolojiye yavaş yavaş geçildiğini öğreniyoruz. Dünya bir taraftan klan kültürüne yaklaşırken öte taraftan bir melezleştirme, kimliksizleştirme, kişiliksizleştirme, değerden arındırma sürecine de gidiyor. Saflık bozuluyor, din-inanç-kültür gibi değerlerdeki öncelikler de değişiyor. Belki de hakikaten "insanlık" başlığı altında, milletler, milliyetler, etnik tabiiyetleri "anlamsızlaştıracak" çözülmeler sökün etmeye başlayacak.

Örnek mi? Çocuğunu ABD'deki bir sperm bankası vasıtasıyla doğuran "Türk anne", oğlunu hiçbir dine, inanca hatta cinsiyete yönlendirmeden yetiştiriyormuş… Muhafazakar hassasiyeti olan medyadaki röportajından öğreniyoruz durumu!

Bilim ve teknolojideki gelişimler, yeni araçlar, "hayatımızı kolaylaştıran" icatlar, aparatlar aslında uygarlığı başa sarmaya sebep oluyor. İnsanlık Mars'a yolculuğu düşünürken bir taraftan da mağara adamının temel ihtiyaç maddelerine benzer arayışta…

Aylan ve Umran Bebek vakaları, Budistlerin yaktığı çocuklarla, açlıktan kırılan Afrikalı görüntülerine ek olarak Breivik ve Yeni Zelanda teröristinin "medeniyetin sahibi beyazların" yani Avrupalıların az çoğaldığı için yok olabileceği, "barbar Müslümanların" çok çoğaldığı için kıtalarını ele geçireceği korkularını yaşıyor.

Heimatı, yurdu, vatanı bulma-koruma-sahiplenme itkileri Suriye'de de Latin Amerika'da da etkili. ABD'liler, Avrupalılar vatanlarını korumanın, ekmeğini bölüşmeden biriktirmenin derdinde; uygarlık başa sararken aradaki insan hakları, demokrasi, özgürlükler gibi kazanımlar bir anda sıfırlanabiliyor; üstelik Yeni Zelanda'nın müthiş özveri göstererek, hayranlık uyandırarak, "insanlık dersi" vererek namaz kılan, garibanlara içten sarılan, başörtüsü takan Başbakanı Ardern'e rağmen!

Hem mülteciler hem libensraumu'nda huzur içinde yaşayan Batılılar distopyaya meftun ütopyayı akıllarına bile getiremiyor!

Medeniyet sahipleri de güya barbarlar da en temel ihtiyaçlarını gidermenin telaşına düştü.

Daha güzel bir dünya!

Tüm ideolojiler, medeniyetin kendisi, kapitalistler söze "dünyayı daha güzel ve yaşanabilir" yapma vaadiyle başlıyor; dünya gün geçtikçe yaşanır olmaktan yine vaat edenlerin eliyle çıkıyor. Dünyayı güzelleştirmek biraz da herkese refahtan pay vermekle olur, oysa dünyayı yaşanabilir kılma sözü verenler kendilerine "güzel dünya" kuruyor; savaşlar, çatışmalar, neoliberalizm, çalışma şartları, hammadde arayışları, projeler, uydu yönetimler hayatı garibana, çevredeki ülkelere zindan ederek ideal dünya, medeniyet kuruyor.

Yeni Zelanda'daki teröristin ufkunda bir ütopya yok, insanlık kavramı da gelişmemiş, ortak iyi veya erdemli yaşama da bulunmuyor; temel kaygısı neolitik çağ insanı gibi sadece kendi özerk alanını, Batı medeniyeti ve beyaz Avrupalıyı koruma… Anglo-Sakson Beyaz Avrupalı refleksi, Âri ırkın mavi kanlılarının kendi yaşam alanlarını korumaya yönelik tutumları dünyanın geri kalanını felakete, distopyaya çeviriyor. Özel manada distopya edebiyatı yapmaya gerek yok, distopya zaten bir bilim – kurgu türü de değil.

Gerçekliğin kendisi distopya!

Zamanımızda teknolojik, kapitalist, ahlaki distopyalar hakim…

Medeniyetin halihazır uygulamaları distopik sahnelerle dolu… Çip yerleştirilip, robotlaştırılan insan portresini anlatan distopya bugün hayatın her zerresinde hakim… Sabah erkenden işe gidip akşam berbat koşullarda evine çocukları uyuduktan sonra gelen, kendine ait bir hayatı bulunmayan, çok az kazanıp sürekli işten atılma tehditleriyle psikolojisi kontrol edilen, sosyal medyadan trafikteki mobeselere, güvenlik kameralarına, kredi kartlarına kadar nereye gittiği, ne konuştuğu, ne yiyip içtiği, ne tür tutkularının olduğu izlenebilen, yönlendirilen insan gerçekliği var günümüzde. Eşitsizlik, adaletsizlik, insan ve hayvanların temel haklardan yoksunluğu, ucuzluk, düzeysizlik, akla değil itkilere-güdülere göre hareket etme, nüfus arttıkça zengin sayısının aynı kalması bugünün distopyası!

Batının ütopyası, geri kalan milyarlarca insanın hayatını felakete çevirerek, distopyasıyla kurulabiliyor!

Ütopyayı unutmak!

İnsanoğlu her dönemde ölümsüzlüğün, ab-ı hayatın peşinde olmuştur. Cennete gideceğini bilse bile kişioğlu ölmek istemez, öleceğini bildiği halde biriktirmekten imtina etmez, sonsuz ve ebedi bir zafer kazanamayacağının farkında olsa da öldürmekten, zulmetmekten kaçınmaz, mantıksızlığını bildiği halde hasetten, kıskançlıktan vazgeçmediği gibi…

İnsanın tarihi, kaygıların, endişelerin, korkuların, pratik çıkış aramanın tarihidir! İnsanların kutsal arayışları temel ihtiyaç maddeleriyle aynı kompartımanda yer alır! Dünyanın döngüsel tarih içinde yıkılıp yeniden yapıldığını düşünmek istiyoruz halbuki yeryüzü aynı yeryüzü olduğu halde insanlar, milletler, devletler ve toplumlar helak olup yenileri ortaya çıkıyor. Lut kavminin deneyimi belli döngülerle tekrarlanıyor, Çin Seddi, Kavimler Göçü, Verdun Savaşı sürekli güncelleniyor, yeni sürümleriyle karşımıza çıkıyor.

Batı medeniyeti öyle bir dünya kurdu ki, neoliberal sistem insanların hayal etme, rüya görme azimlerini o derece kırdı ki, insanlar artık ütopya kuramıyor, kendilerine, milletlerine, devletlerine ait büyük hedefler geliştiremiyor. Öyle bir sistem var ki dünyada bugün insanlar kötü, karanlık, felaket bir gelecek düşünemiyor; yaşıyor çünkü, neoliberal gündelik hayatın tam ortasında çünkü!

Teknoloji, tıp, bilim ilerledikçe insanlık geriliyor, Batı'nın mavi kanlı beyaz ırkları bile yerlerinden, yurtlarından emin olamıyor. Dünya yine yeni bir döngünün içinde kavimleri yer değiştiriyor, duvarlar örüyor, setler kuruyor; ömrünü uzatmak isterken ıstırabını uzatıyor, çoğaltıyor!

Biz Türkler de bu konjonktürde bizi tanımlayan kurucu iradeden, parlak gelecek fikrinden, rüyalardan hatta hayallerden uzaklaşmış sadece elimizdekileri korumak istiyoruz, tıpkı Avrupa gibi!

Aynen Batı medeniyetinin kapitalist merkez ülkeleri gibi heimat'ımızı, yaşam alanımızı, vatanımızı elimizde tutmak için pek çok değeri, ilkeyi, erdemi feda ediyoruz.

Dünya hayatı başa sararak aynı kalıyor, insanlık kendilerinden öncekilerin kötü tecrübelerini tekrarlamak için sıraya giriyor!

@Ercnyldrm1

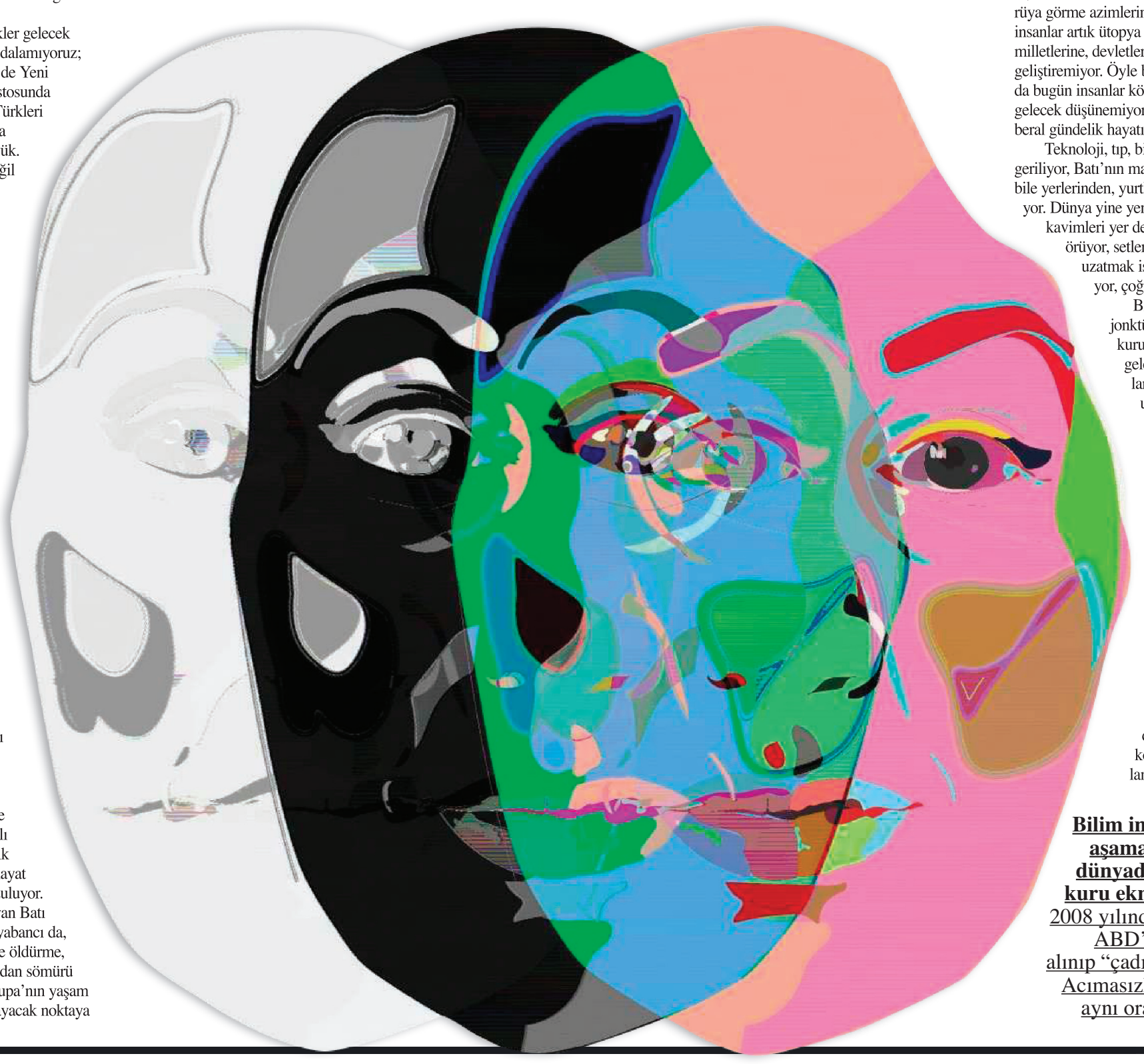

Bilim insan kopyalayacak aşamaya geldi ama hala dünyada milyonlarca kişi kuru ekmeğe talim ediyor! 2008 yılındaki krizde binlerce ABD'linin elinden evleri alınıp "çadırkent"e gönderildi. Acımasızlık, merhametsizlik aynı oranda devam ediyor.

HALKIN İKBALİNDE YÜZYILIN YOKUŞU

İslami değerler manzumesini kapitalist statükonun ve popülizmin sarmalında soğurmaya izin vermeyecek muhkem bir tavra sahip olmak geleceğimiz için ümitvar olmanın yegane şartıdır. Bu konuda acziyete meydan vermeyecek bir dikkat, dirayet ve sorumluluk göstermek iktidar unsurlarının da bütün Müslümanların da üzerine vazifedir.

Ali K. Metin
Şair-yazar

Türkiye'de mevcut iktidarın nasıl bir değişimi gerçekleştirdiği sorusu, farklın bakış açılarına göre farklı şekillerde cevaplanabilir, gayet tabii. Tabii olmaktan öteye bu durum düşünsel zenginliğimizin bir tezahürü olarak da kabul edilebilir. Bizatihi iktidarın bakış açısından bile farklı cevaplar üretecek sorgulamalara her zaman ihtiyaç vardır. İktidar partisinin bugünlere uzanan uzun dönemli başarısında, muhalefeti eleştirel ve ideolojik açıdan aciz bırakan sorun çözücü performansının büyük rolü oldu. Biriken dahası kronikleşen sorunlar karşısındaki icraat ve politikalarıyla iktidar, kendisini adeta toplumsal bir mutabakatın mümessili (öznesi) konumuna getirmeyi başardı. Muhalif partililerin bile itiraz edemeyeceği düzeydeki akılcı, demokratik ve reformist politikalar her kesimden insanın takdir ve desteğiyle karşılandı. Oysa bu değişim, o dönem 28 Şubat şak-şakçılığı yapan muhtelif kesimlerin -fikir ve/veya çıkarları- aleyhine bir gidişata yol açmaktaydı. Buna rağmen, gelinen süreçte 28 Şubatçı anlayışlar bile artık hizaya çekilmiş, birer ideolojik maraz olarak toplum ve siyasetin marjına doğru itilmiş oldu. Sadece AK Parti ve tabanı değil, solcusuyla sağcısıyla yükselişe geçen genel sağduyu 28 Şubatçı mahfillerin üzerinden adeta silindir gibi geçti. Beraberinde iktidar partisi taban olarak güçlenmekle kalmadı, bölgesel ve uluslararası planda da önemli itibar kazandı. Belli ki, çağın ruhuna ve değerlerine muvafık, halktan güç alan bir siyasetin karşısında ideolojik saplantıların tutunabilme şansı yoktu. Hele bu saplantılar anakronik, otoriter bir siyaset anlayışıyla sürdürülüyorsa tutunacak dalı zaten olamayacaktır.

Kimlik despotizminin reddi

Son süreçte yaşanan değişime sosyolojik açıdan ve tarihsel bir zaviyeden baktığımızda, olan biteni çok kabaca, sessiz çoğunluk diye adlandırılmış muhafazakar halk kesimlerinin hukuksal ve siyasal düzlemdeki yükselişiyle tarif edebiliriz. Bu çerçevede, sistemin ve egemen unsurların muhafazakar-dindar kesimler üzerindeki baskılayıcı mekanizmaları kırılmış, hak ve özgürlük problemleri toplumsal beklentiler çerçevesinde çözülmüş, aynı zamanda bu kesimler siyasi irade anlamında egemenliklerini sürdürebilmişlerdir. Ayrıca siyasal egemenliğin kazanımları muhafazakar-dindar kesimlere siyasette, bürokraside, ekonomide avantajlı bir konumu da temin etmiştir. Başka ifadeyle, sistemin liberal değerler üzerinden restorasyonu, realitede muhafazakar-dindar kesimlerin lehine bir iyileşmeyle sonuçlandığı gibi, sürecin öznesi olan muhafazakar-dindar unsurlar bir güç alanı elde ettiler. Bunun sonucu, muhafazakar-dindar kitle toplumun ezilen, ötekileştirilen, ikinci sınıf muamele gören unsurları olmaktan çıktı. Sisteme her cephesiyle dahil oldular. Eğitimden bürokrasiye, ekonomiden medya sektörüne kadar meşruiyet, görünürlük ve etkinlik sahibi oldular. Halk çocukları tabiri caizse sınıf atlama imkanına kavuştular. Bunun sıfırdan başlamış bir süreç olduğunu söylemek yanlış olur, ancak öncesiyle sonrası arasında hem nicel hem de nitel bakımdan ciddi farkların olduğu çok aşikar. Cumhuriyet tarihi boyunca sistemin marjına itilmekten kurtulamayan muhafazakar-dindar çoğunluk bu süreçte sistemin egemen unsuru haline gelmiş oldu. Bu görece dahi olsa demokrasi açısından da gelenekçi-İslami talepler açısından da bir başarıydı. Kimlik siyasetine dayalı tahakkümcü yapının çözülmesi halkın özgürleşmesi anlamına geliyordu.

Madalyonun diğer yüzü

Fakat mesele halkın iyiliği ve selameti olduğu takdirde madalyonun diğer bir yüzü daha olmalı, işin bu kısmı belki daha da önemsenmeliydi. Devralınan sistem, halkı sadece kimlik siyasetinden ibaret bir tahakküm ve çaresizliğin muhatabı yapıyor değildi. Aynı zamanda ekonomik tahakküm ilişkilerinin zayıf nesnesi haline getirerek sosyo-ekonomik ayrışmaların devamını sağlıyordu. Ekonomik tabakalaşmanın siyasal tabakalaşma kadar problemli bir ayrışma biçimi olduğu, siyasal alandaki ayrıcalıklı katmanlaşmalar neyse ekonomik düzeydeki eşitsiz yapının da problem olarak algılanması konusunda bir hassasiyet ne yazık ki yeterince ortaya konamadı. Söylem olarak da icraat olarak da pozitif unsurlar elbette vardı. Ancak küresel dünyadaki hakim değerler ve normlar icra edilen siyasal projeksiyonun ve sosyal politikaların temel parametrelerini oluşturdu. Neoliberalizmle ekonomik liberalizmin birbirinin tamamlayıcısı olduğuna ilişkin genel geçer kanaatleri tartışma konusu bile etmeyecek kadar -temel hatları itibariyle- sistemle bütünleşik bir pozisyon ibraz edildi. Yapılan kapitalizm veya emperyalizm eleştirilerinin var olan sistemden ve adaletsizliklerden duyulan rahatsızlık anlamında kıymetli şeyler olduğu tabii ki yadsınamaz. Ancak aslolan bunun boyutlarının ve siyasetteki yansımalarının ne olduğu, olacağı hususudur. Kapitalizmin hüküm sürdüğü yerlerde sözünü ettiğimiz rahatsızlıkların olmaması zaten beklenemez. Bunun için kapitalizm, doğurduğu çelişkileri ve rahatsızlıkları tolere edecek iyileştirmeleri yapmaktan hiçbir zaman geri kalmamıştır. Şayet kalsaydı, Marks'ın öngördüğü ihtilaller gelişmiş Batı ülkelerinde muhtemelen çoktan gerçekleşmiş olacaktı. Yaptığı reformlarla siyasal liberalizmi ikmal etme başarısını gösteren Türkiye'nin ise kendisini kapitalist dünya sisteminden ayrıştıracak bir "adalet" anlayışı ve projeksiyonuyla temayüz ettirmesi gerekmektedir. Geçen süreçte Türkiye, halkın ve dezavantajlı kesimlerin lehine malum pek çok iyileştirmeler yaptı. Siyasal iktidar sadece uyguladığı liberal politikalarla değil, aynı zamanda bu iyileştirmeler sayesinde ciddi güç devşirdi. Halkın refah ve adalet beklentilerine bir ümit ışığı oldu. Bir yandan genel refah seviyesinin yükselmesi, diğer yandan dar gelirlilerin refah seviyesindeki görece artış, son iki yıla gelene kadar toplumun farklı kesimleri tarafından yer yer gizlenen yer yer açığa vurulan bir memnuniyetle karşılandı. Toplumun bütününe yansıyan ekonomik, sosyal iyileşmelerin olmaması halinde, siyasal iktidarın bugünlere kadar gelen başarılarına sanıyorum hiç kimse ihtimal vermeyecektir. İktidar bu yönden zamanın ruhuna ve ideolojisine uygun gerçekleşmeleri yapmış, Türkiye'yi Batılı ülkelerin yaşam standartlarına doğru ilerletebilmiştir. Burada amacımız Türkiye'nin ekonomik sorunlarını tartışmak olmadığı için, gelinen noktada ekonominin nereye doğru gittiği meselesi başka bir bahistir. Bizim üzerinde durduğumuz nokta, Türkiye'nin cari siyasetinde halk dediğimiz toplum kesimlerinin ne anlam taşıdığı, bunun kimlik siyasetinin ötesinde kapitalist ülkelerin sosyal politikalarını aşan bir projeksiyon ve değerler manzumesi içerip içermediğidir. Türkiye'deki Kemalist-laikçi statükoyu büyük ölçüde tasfiye etme başarısını gösteren siyasi iktidarın, diğer taraftan sistemi bütün boyutlarıyla halkın çıkarına ve iyiliğine olacak bir transformasyon sürecine sokma iradesi taşıyıp taşımadığını sual etmektir. Bunun için dünya sistemiyle beraber bizatihi kapitalizmin dayandığı ekonomik hatta kültürel, zihinsel normlara karşı bir itiraz ve alternatif üretme çabasına yoğunlaşmak icap etmektedir. Kapitalizme dayalı genel refah artışı sistemin daha adil ve ahlaki bir işleyişe kavuştuğu anlamına gelmemekte. Aksine kapitalizmin üzerine oturduğu haksızlıkları kamufle etmenin veya normalleştirmenin bir aracına dönüşebiliyor. Sömürü ve tahakküm ilişkileri böylelikle daha sofistike, daha çok katmanlı bir şekilde sürdürülebiliyor. Oysa kapitalizmin dışına çıkabilmek için, her şeyden önce, insanı homo-economicus'a indirgeyen ilişkiler ve değerler sistemine karşı bir tavır, dahası bir tarz-ı siyaset geliştirmek zorundayız. Halkın iyiliği ve selametinden dem vuruyorsak, bunu gerçekten halkın tamamını kapsayacak sosyo-ekonomik iyileştirme ve reformlarla realize etmek gerekir. Rekabet ve iktisadi büyüme odaklı bir sistemin bizi ahlak ve adalet temelli bir alternatif konusunda rahat bırakmasını beklememeli. Halk ancak tahakküm ve güç ilişkilerinin bertaraf edildiği bu minval bir siyasallaşma sayesinde insanca yaşamanın asaletine kavuşabilir. Refah standartlarının yükseltilmesi halkı itibar sahibi kılmaya yetmez. Halk adına yürütülen siyasetler halktan ziyade belirli güç odaklarının çıkarına bir gelişme sağlıyorsa orada halk araçsallaştırılmış anlamına gelir. Kapitalizmin ekonomi-politiğinde olduğu gibi orada da güç ve imkanların bir grup veya kesimden insanın faydasına işletilmesi söz konusu demektir. Nitekim Kemalist, komprador burjuvazinin yerini muhafazakar-dindar burjuvazinin almasıyla sistemin özünde bir değişim hasıl olmuyor. Aynı durum bürokrasi ve siyasetteki kimliksel değişim için de geçerli. Eğer buralar hizmet makamı olmaktan çok zenginleşme, statü ve sınıf atlama aracı haline geliyor, getiriliyorsa sistemsel bir değişimden söz etmeye imkanımız olmaz. Statüko dediğimiz kurulu düzen -figürler haricinde- eski tas eski hamam devam ediyordur.

21. yüzyıla mührünü vuracak bir Türkiye için büyük ahlaki devrimi başarma mecburiyetiyle karşı karşıya bulunuyoruz. Dünya sistemine gerçek anlamda meydan okuyabilmemizin yolu buradan geçmekte. Fark edilmesi gereken büyük hakikat budur.

Derin devrimin şartı

Bu yüzden halka dayanmakla halkın yanında olmak çok başka şeyler. Demokrasinin aldatıcı tarafı da burada. Demokrasi eni konu biçimsel mekanizmalardan ibaret bir şey olabiliyor. Propaganda ve türlü manipülasyonlarla her türlü sistemin normalleştirilmesi ve halkın motive edilmesi mümkün. Adına halk cumhuriyeti denen yönetimlerin halkın perişanlığı pahasına ne biçim oligarşik, totaliter düzenler oluşturduğunu biliyoruz. Halkçıyım demekle de halkın nabzına şerbet vermekle de samimi, gerçek anlamda halk taraftarı bir siyaset olamıyor. Bunun için iktidarın halkı temsil edici bir pozisyon, bir söylem içinde olması yetmez. Daha açık söylersek, halkın devletiyle bütünleşmesi önemlidir ama yetmemelidir. Bütünleşmeden özdeşleşmeye, hemhal olmaya doğru bir yol almak gerekiyor. 21. yüzyılın kapitalizmi aşacak muhtemel büyük siyasetinin sırrı kanımca burada. Tamamen halkın iyiliği ve yararını gözeten bir iktidar aklının oluşturulması kapitalizme karşı değişimci siyasetin temel ilkesi olabilecek mi, aslolan bu. Bu da belki her şeyden önce halk için her türlü feragati yapabilecek bir iktidar ahlakı ve yapılanmasını öngörmektedir. Dünya nimetleriyle taltif edilmiş her türden iktidar olgusuna ve unsurlarına karşı, hayırda yarışmanın erdemiyle mücehhez kadroların fedakarca cehtleriyle şekillenen bir iktidar realitesi, sessiz devrimin enerjisini daha muhteşem bir derin devrime doğru harekete geçirebilecektir. Kolay değil, kısmen ütopik hatta, ama mümkün. Bu devrim, bir tarafıyla bile olsa, fertlerden iktidar mekanizmasına doğru kanalize edilecek ahlaki bir devrimle koşulludur. Halkın içinde, halkın mütevazı hayat koşullarıyla mütenasip düzeyde bir geçimliğe talip kadrolar -ancak bu takdirde- iktidarı gerçek bir halk sevgisi ve kahramanlığıyla aşikar hale getirecektirler. Halkın ikbalini sağlamada iktidarın nefesi ve duyarlıkları nelere kifayet edecektir, pek de bilemiyoruz.

Meydan okumanın yolu

Bildiğimiz, İslami değerler manzumesini kapitalist statükonun ve popülizmin sarmalında soğurmaya izin vermeyecek muhkem bir tavra sahip olmak geleceğimiz için ümitvar olmanın yegane şartıdır. Bu konuda acziyete meydan vermeyecek bir dikkat, dirayet ve sorumluluk göstermek iktidar unsurlarının da bütün Müslümanların da üzerine vazifedir. Bunun için sistemi derinlemesine dönüştürecek bir kavrayış düzeyini ve motivasyonu ortaya koymakla mükellefiz. Problemi yorgunluk gibi belirlemelerle tahfif etmekten bilhassa sakınmakta fayda var. Mesele keşke bu kadar basit olabilseydi. Ama değil. 21. yüzyıla mührünü vuracak bir Türkiye için büyük ahlaki devrimi başarma mecburiyetiyle karşı karşıya bulunuyoruz. Dünya sistemine gerçek anlamda meydan okuyabilmemizin yolu buradan geçmekte. Fark edilmesi gereken büyük hakikat budur.

Buysa Türkiye olarak bizim aynı zamanda telef edilmeyecek kadar hassas bir süreçte, çok da tarif edilemeyen bir kavşak noktasında olduğumuza işaret etmektedir.

alikmetin@gmail.com

31 MART SEÇİM MARATONUNUN SONU OLACAK MI?

Seçimde iktidar kazanırsa seçim maratonu bitecek ve muhalefet cephesi içinde ciddi bir tartışma başlayacaktır. Bu tartışma muhalefetin vesayet aktörleri, FETÖ ve PKK gibi terör örgütleri ile ilişkilerini gündeme taşıyabilecektir. HDP içinde tartışma ve bölünme kaçınılmaz olacaktır.

Dr. Murat Yılmaz
Siyaset Bilimci

31 Mart 2019 mahalli seçimleri, 30 Mart 2014 mahalli idareler seçimiyle başlayan yedi etaplık seçim maratonunun son etabı olacak mı? Yoksa beş yıl önce başlayan uzun seçim devam mı edecek? 31 Mart 2019 seçimlerini, mahalli seçim olma karakterinin ötesine geçen bir milli seçim bir beka davası hüviyetine taşıyan ”uzun seçim” sürecidir.

Türkiye 27 Mayıs 1960 darbesiyle içeride bürokratik vesayet rejimine dışarıda NATO/ ABD hiyerarşisine bağlı bir dış vesayet sistemine oturtulmuştu. Bu ikili vesayet sisteminin ihtiyaçlarına göre Türkiye'nin iç ve dış politikasına yargı, bürokrasi, kontrollü “toplumsal olaylar” ve nihayet darbelerle siyasete müdahale edilerek “balans ayarı” yapılmaktaydı. Türkiye'deki seçmen çoğunluğu ve onun Kemalist bürokratik vesayet karşısında Şerif Mardin'in ifadesiyle “kalkanı olan siyasi partiler bu ayara uzun süre teslim olmadılar. Bu gelenek bütün hayatına ve değerlerine müdahale eden bürokratik vesayete sünni geleneğin toplumsal fitne ve çatışmaya yol açmama endişesi ile meşruiyetten ayrılmadı. ‘’Bu ülke’’nin nihayetinde kendilerinin olduğunu bilmenin verdiği devlet şuuru ile daima demokratik sabır ve yolları tercih etti.

Organik aydınlar ve lider

Vesayet sistemi bu siyasi partileri ya kapattı yahut üzerinde uyguladığı ciddi baskı ve sızmalarla öğrenilmiş çaresizlikten “vesayetin gönüllü kullarına” dönüştürdü. Bu şekilde halkın, kalkan olarak gördüğü siyasi partiler elinden alınmak suretiyle çaresiz ve muti olacağı varsayılıyordu. Halk ise bu kalkanın kendi bekası bakımından ne kadar hayati olduğunu tek parti dönemindeki çaresizliğinden ve Demokrat Parti döneminde kazandığı haklardan yakinen biliyordu. Halk bunu farkettiğinde 3 Kasım 2002'de kendine “kalkan” olabileceğini hissettiği Adalet ve Kalkınma Partisine yöneldi. Halk, AK Parti'de bir “kalkan”ın ötesinde siyasi imkanlar buldu. Bu siyasi imkanlar, milletin organik aydınları ve liderdi. Böylece AKParti'nin, Recep Tayyip Erdoğan'ın ve milletin organik aydınlarının vesayet sistemiyle mücadelesi başladı.

Kemalist vesayet sisteminin çökeceği anlaşılınca vesayetin iç ve dış ayakları çok cüretkar yeni bir projeyle ortaya çıktı. Vesayetle mücadelede AK Parti'nin bürokrasideki ve medyadaki zayıflığını FETÖ yapılanmasıyla takviye ederek AK Parti'yi yeni bir vesayetin altına almayı denediler. Eski Kemalist vesayet sistemini yeni vesayetin aktörü olacak FETÖ eliyle tasfiye ederek adeta suyu geçerken at değiştirmeye yönelik bu proje Erdoğan'ın liderliği, AK Parti'nin milletin kalkanı olmayı tercih etmesi, milletin organik aydınlarının teslim olmaması ve milletin ferasetiyle aşıldı.

İşte 30 Mart 2014 mahalli idareler seçimi bu hesaplaşmanın seçim alanındaki ilk etabıydı. Bundan sonra olanları hatırlamadan önce, bu süreci hazırlayan olayları ana hatlarıyla düşünelim. Erdoğan, AK Parti, organik aydınlar ve yüzde 50'lik seçmen bloğunun Kemalist vesayeti tasfiye ve FETÖ'ye teslim olmama azmi farkedilince vesayet sistemi, kendisini doğuran kriz ortamını bir kez daha inşa etmeye yöneldi. İlk olarak artık Türkiye siyasetinde merkezi konum edinen Erdoğan, AK Parti ve milletin organik aydınları hedef alındı. Böylece her türlü merkezkaç gücün önü açılarak Türkye'nin siyasi merkezi dağıtılmak istendi. Bu başarıldığında iç ve dış vesayetin yeniden kurulması kolaylaşacaktı. Böylece 27 Mayısvari bir darbenin zemini oluşturulmaya çalışıldı. Gezi olayları bu hazırlık olmadan anlaşılamaz. Gezi olayları FETÖ'nün istihbaratı, güvenlik bürokrasisi, yargısı ve medyasının desteğinde hazırlandı. Türkiye'deki solun, 27 Mayıs'tan bu yana hala reşit olamadığının yeni bir teyidiyle bu olaylara ve akabindeki 17/25 Aralık yargı darbelerine balıklama atlaması, FETÖ'ye 15 Temmuz darbe teşebbüsü için cesaret verecekti.

Gezi olaylarıyla vesayet sisteminin tasfiyesi, demokrasinin tesisi ve Kürt sorunun çözümü için yapılacak reformlarda/referandumlarda AK Parti ile hareket edebilecek sol grubunun kopartılması hedefleniyordu. Büyük ölçüde başarılı olan bu projeyi takiben yargı ve güvenlik bürokrasisinin 17/25 Aralık darbe projesinin önünü açtı. Gezi olaylarıyla reform bloğundan kopan sol, FETÖ'nün müttefiği olmanın ötesinde FETÖ karargahının yönlendirmesiyle harekete geçen bir yapıya büründü.

Kayıt dışı siyaset

Ana muhalefet CHP, FETÖ argümanlarının sahnesine dönüştü. Bu şekilde 3 Kasım'da ortaya çıkan parti, lider, organik aydınlar ve yüzde 50'lik seçmen bloğu parçalanmak istendi. Bu “kayıt dışı siyaset”in 30 Mart 2014 mahalli idareler seçimlerinde seçmen tarafından ibra edilmesi ve Erdoğan'ın tasfiyesiyle yeni vesayet sisteminin önünün açılması istendi. 30 Mart 2014 seçimleri bu bakımdan bir anda mahalli hüviyetinin ötesinde milli bir seçim ve beka davası haline geldi. Seçmen, 30 Mart'ta kayıt dışı siyaset müdahalesini reddetti. Böylece vesayet sisteminin iç ve dış müttefikleriyle Erdoğan, AK Parti, organik aydınlar ve yüzde 50'lik seçmen bloğunun uzun mücadelesi başladı. Bu mücadelede Kemalist veya FETÖ vesayeti tarafından kontrol edilemeyen MHP'nin üzerinde müthiş bir baskı uygulandı. MHP genel merkezi kaset operasyonuyla çökertildi, lideri değiştirilmek istendi, bu tam başarılamayınca MHP parçalandı. MHP karşısında eski merkez sağın tasfiye olmuş isimlerinin ilavesiyle Meral Akşener'in genel başkanlığında İyi Parti oluşturuldu. Ancak MHP bütün bu saldırılar karşısında teslim olmayarak vesayet karşısında mücadele edenlerle beraber hareket etmeyi tercih etti. Böylece bürokrasideki güçsüzlük ve eksiklik, MHP sayesinde büyük ölçüde telafi edilmiş oldu.

31 Mart 2019 mahalli idareler seçimlerinden önce yapılan seçimleri hatırlayalım: 30 Mart 2014 yerel yönetimler seçimleri, 10 Ağustos 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimleri, 7 Haziran 2015 genel seçimleri, 1 Kasım 2015 yenilenen genel seçimler, 16 Nisan 2018 Cumhurbaşkanlığı anayasa referandumu, 24 Haziran 2018 erken seçimleri. Bu seçimlerle beraber Türkiye'nin iç politikasını temelden etkiyen MHP'nin bölünmesi, PKK'nın özerklik adı altında yürüttüğü şiddet kampanyası, FETÖ'nün 15 Temmuz darbe teşebbüsü, Türkiye'nin Suriye yürüttüğü iki askeri harekat, ABD'nin Suriye ve Ortadoğu politikası sebebiyle Türkiye'nin Rusya ile stratejik işbirliği düzeyinde yakınlaşması gibi değişimler yaşandı. Buna Ortadoğu başta olmak üzere Türkiye'nin etrafında yaşanan büyük uluslararası türbülansları eklemek lazım. Bütün bunlar, Türkiye'nin iç ve dış vesayet sistemiyle mücadelesinin uluslararası alanda yarattığı rahatsızlıklarla beraber düşünülmesi gerektiğinin altını çiziyor. Bu bakımdan 31 Mart 2019 mahalli idareler seçimi tıpkı 30 Mart 2014 yerel yönetimler seçimi gibi ehemmiyetli bir seçimdir. Muhalefetin Cumhur İttifakı'nın asabiyesini zayıflatmak için propaganda amacıyla tansiyonu düşük tutmaya çalışması, siyasi kampanya amacıyla sınırlıdır. Bu şekilde AK Parti seçmeninin bir takım kırgınlıklar sebebiyle sandığa gitmesi engellenmek istenmektedir. Seçim sonuçları muhalefet açısından tatminkar olduğunda, yeniden 30 Mart 2014 seçimleri öncesindeki siyasi kriz ve meşruiyet tartışmasına dönülmesi muhalefetin stratejik hedefidir. Esasen eski ABD Başkanı Abraham Lincoln dediği gibi “Seçim, kurşundan etkilidir.”

Her seçimin ister istemez siyasi sonuçları olur. 31 Mart seçimlerinde muhalefet kazanırsa uzun seçim uzar, seçim maratonu devam eder. Türkiye'de siyasi merkez zayıflar, merkezkaç aktörler güçlenir. Eğer iktidar kazanırsa seçim maratonu bitecek ve muhalefet cephesi içinde ciddi bir tartışma başlayacaktır. Bu tartışma muhalefetin vesayet aktörleri, FETÖ ve PKK gibi terör örgütleri ile ilişkilerini gündeme taşıyabilecektir. HDP içinde tartışma ve bölünme kaçınılmaz olacaktır. Türkiye siyaseti ise reformlar ve yeni sistemin oturması için altın niteliğinde seçimsiz bir 4,5 yıl fırsatı yakalayacaktır. FETÖ ve PKK gibi terör örgütlerinin umudu kırılacaktır. Türkiye, siyasi merkezini tahkim edecek ve merkezkaç güçlerin törpülendiği bir döneme girecektir. Siyasi istikrar, ekonomik istikrarın önünü açacaktır. Yabancı sermaye ve iç yatırımlarla ekonomi yeniden büyüme yoluna girecektir. Türkiye'nin uluslararası alandaki pazarlık kabiliyeti artacaktır.

@myilmaz_67

Gökhan Çınkara
Birinci sayfadan devam

Golan kararı ve İsrail'in jeopolitik bağımlılığı

Ürdün Nehri ve doğal kaynak suları Kinneret gölünü dolduruyor. Golan'ın kaybedilmesi İsrail'e gelen su kaynaklarının akışını engelleyebilir. İsrail için su kaynakları oldukça stratejik öneme sahiptir.

Askeri sürprizleri engelliyor

Golan, radar sistemleri ve dinleme aygıtları için stratejik bir alan sağlıyor. Dağlık olması Suriye'den gelecek askeri sürprizleri engelliyor. Golan Tepeleri her yönüyle İsrail için stratejik bir değer. Ürdün, Filistin ve Lübnan için bir geçiş kapısı olduğu söylenebilir. İsrail'in sahip olduğu sofistike silahlar, elektronik sistemler ve güçlü mobil uygulamalarla hedeflediği hasımlarına saldırabilse de coğrafyanın sunduğu fırsatlarla bunların ikame edilmesi oldukça zordur.

İsrail için kuzey sınırlarını korumak bugünlerde oldukça önemli bir güvenlik endişesi. İsrailli savunma elitleri bilmektedirler ki, kuzey sınırları Hula Vadisi veya Kuneytra'dan savunulacaktır. Golan Tepeleri de anılan iki mıntıka için adeta tampon bölgesi işlevini yerine getirmektedir.

Seçmen Likud'a yönelir mi?

Golan Tepeleri kararının, İsrail'de hararetli geçen siyasi atmosferi de oldukça etkilediği söylenebilir. 9 Nisan'da sandık başına gidecek olan İsrail seçmeni için güvenlik meselesi her daim öncelikli konulardan birisi olmuştur. Trump'ın Netenyahu'ya yönelik bu tür bir jeopolitik jesti kararsız İsrail seçmeninin Likud'a yönelmesini kolaylaştıracağa benziyor. Şu an son anketlere göre, sağ blok 65 vekili kazanırken sol blok 55 vekille yetiniyor. Tüm bu rakamların ötesinde İsrail'de değişen ve dönüşen demografi sağ partilerin iç ve dış politikalarını belirleyen temel etken diyebiliriz. İsrail nüfusu otantik değerleri, ulusal gururlarını gıdıklayacak tarihsel ve dinsel referanslara bağlı gelişmeleri oldukça önemsiyor. Golan'ın kazanımı İsrailli ortalama seçmen için güçlü İsrail'in Netanyahu tarafından inşa edildiği tahayyülünü doğrular nitelikte. Netanyahu'nun seçim kampanyası boyunca “hazak” (güçlü) ve “halas” (zayıf) kelimelerine vurgusu ve tekrarı da buradan kaynaklanıyor.

İsrail'de seçimler var olan siyasi aritmetiği radikal biçimde değiştirmeyeceğe benziyor. Bu seçimin kritik bir çıktısı olarak muhalefetin konsolide olması sonucunun yaşanacağını söyleyebiliriz. İsrail'de toplum, siyaset ve devlet her geçen gün jeopolitiğe bağımlı hale gelirken, İsrail toplumunu etkileyen ve gündelik yaşamını zorlaştıran hayat pahalılığı, konut fiyatlarındaki yükseklik gibi meseleler ise gündemin geri planına itiliyor.

@gcinkara

BİR VESAYET MEKANİZMASININ DAHA SONUNA GELİRKEN...

> Son 20 yıl içerisinde birçok vesayet mekanizmasını etkisiz hale getirerek ayağına takılmış prangalardan kurtulan Türkiye'nin, kısa vade içerisinde önemli bir dış vesayet unsuru olan **'terör vesayetinden'** de kurtulması yakındır.

> **Türkiye'nin önümüzdeki süreçte terörü iç ve dış siyasetinin önünü kapayan bir unsur olmaktan çıkaracağını söylemek mümkündür.** Hiç kuşkusuz terör ile imtihan edilemeyen Türkiye'nin, bölgesinde daha inisiyatif sahibi ve daha müstakil bir siyaset geliştireceği, satranç tahtasında karşısında oturan rakiplerinin de çok iyi bildiği bir husustur.

Yusuf Alabarda
Strateji ve Güvenlik Uzmanı

21 Mart 2019'da PKK terör örgütünün elebaşlarına yönelik MİT ve TSK tarafından icra edilen nokta operasyonu sonucunda kırmızı kategori ile arananlar listesinde bulunan Rıza Altun ile PKK'nın sözde Dış İlişkiler Sorumlusu 'Navdar' kod adlı Mikail Özdemir, PKK'nın sözde Sözcüsü konumunda bulunan 'Serhat Varto' kod adlı Emrullah Dursun ve sözde Kandil Dağı Sorumlusu 'Sinan Sor' kod adlı Ali Aktaş'ın bulunduğu üst düzey örgüt mensupları etkisiz hale getirildi.

Türkiye'nin terörle mücadelesini '*konvansiyonel ve reaktif*' bir formattan çıkartarak '*yoğun teknolojinin kullanıldığı proaktif*' bir formata taşıması, terör örgütlerinin tamamı ile mücadelesinde çok büyük bir eşik atlamasını da beraberinde getirdi. Bu anlayış değişikliği Türkiye'deki siyasi iradenin uzun yıllar terörün suistimal ettiği sosyal alanlara yönelik yürüttüğü bir siyasetin de tezahürüdür. Bununla birlikte, kendi milli imkanları ile geliştirdiği ve temeli uzun yıllar önce atılarak istikrarlı bir şekilde bugüne değin sürdürülen milli savunma sanayiinin meyvelerinin de toplanması çok büyük bir kuvvet çarpanı olmuştur.

07 Haziran 2015 seçimlerinin hemen sonrasında hükümet eden Adalet ve Kalkınma Partisi'nin tek başına hükümeti kuracak çoğunluğa ulaşamaması, tüm terör örgütlerince çok önemli bir fırsat olarak görüldü ve her türden siyasi riski alma pahasına kardeşlik projesini sürdürmekte olan hükümete ve Türkiye'ye yönelik bir diz çöktürme hareketi başlatıldı. Bu kapsamda bir taraftan Suriye'nin kuzeyinde PKK'nın iştahını kabartan gelişmeler yaşanmakta ve Suriye'de terör örgütüne uluslararası bir akıl tarafından alan açılmakta, diğer taraftan da PKK ve sahada aynı söylemleri dillendirerek siyaset geliştiren Halkların Demokrasi Partisi (HDP) tarafından Suriye'de terör örgütünün kazanımları ile ülke içerisindeki muhtemel kazanımların birleştirilerek daha büyük bir hattın oluşturulacağı umut edilmekteydi.

Tehditin boyutları

07 Haziran sürecinden yaklaşık üç ay önce 28 Şubat 2015'de, hem HDP Genel Başkanı Selahaddin Demirtaş'ın, hem de Kandil dağındaki terör örgütü elebaşlarından Mustafa Karasu'nun senkronize bir şekilde yaptıkları açıklamalar, siyasi iktidara ve devlete aba altından sopa gösterir nitelikteydi. PKK, açıkça silah bırakmaya ve ülke içindeki silahlı militanlarını sınır dışına çekmeye yanaşmamaktaydı. Yine Kandil Dağı'nın elebaşlarından olan Murat Karayılan 09 Haziran 2015 tarihinde '*Açıkça söyleyeyim, eğer onlar Rojava'ya müdahale ederlerse biz de onlara müdahale ederiz; o zaman Türkiye'nin tümü bir savaş sahasına dönüşür*' diyerek tehdidin boyutunu tüm ülkede terör estirmek olarak büyütüyordu.

14 Temmuz 2015'de terör örgütü KCK'nın elebaşlarından Bese Hozat, Özgür Gündem gazetesine "*Yeni Süreç: Devrimci Halk Savaşıdır*" başlıklı bir yazı yazdı. Hozat "devrimci halk savaşı ve serhıldan" çağrısı yaparak yürütülmekte olan süreci sona erdirdiklerini duyurdu. PKK bu tarihten hemen sonra her türden terör eylemlerine hız kazandırsa da siyasi iradenin çok kararlı duruşu ile TSK, Jandarma, Emniyet ve İstihbaratın çok koordineli ve kahramanca bir mücadelesi sonucunda PKK kazdığı çukurlara adeta gömüldü ve ülke içerisindeki hemen hemen tüm elebaşı kadrosu çok başarılı istihbarat ışığında nokta operasyonları ile imha edildi. Silahlı militanlarını ülke dışına taşımayı reddeden ve devletin gücünü küçümseyen örgüt, adeta ülke içinde eylem ortaya koyamaz hale gelmişti. İşte 2015 yılında ortaya konulan terörle mücadelenin en önemli boyutunu oluşturan 'önleyici mücadele ve teröre karşı proaktif müdahale' 40 yıllık PKK ile mücadelede ilk kez Türkiye'yi ülke içi mücadeleden ülke sınırları dışındaki mücadele boyutuna taşıdı. Bugün gelinen noktada, İç İşleri Bakanlığı'nın verileri doğrultusunda örgütün ülke içerisindeki silahlı militan sayısı 700 kişiye kadar indirgenmiş ve inisiyatif tüm ülke coğrafyasında tamamen devletin eline geçmiş bulunmaktadır. Bu husus hiç kuşkusuz örgütün ülke sınırları içindeki etkisini azaltmakla kalmamış, aynı zamanda örgütün finans kaynaklarına ve eleman devşirme noktasındaki faaliyetlerine de büyük darbe vurmuştur.

Devlet dışı mücadele

PKK özelinde bir değerlendirme yaparsak Türkiye'nin ortaya koyduğu 'terör örgütleri ile kaynağında mücadele' stratejisi doğrultusundaki en önemli hamle '*Zeytin Dalı Harekâtı*' ile Afrin'deki PKK yuvalanmasına ait olan harekattır. Siyasi iradenin dışarıda AB ve ABD üzerinden, içeride ise ana muhalefet partisinin her türden popülist ve manipülatif söylemleri üzerinden acımasızca yıpratılmaya çalışıldığı bir ortamda, PKK için adeta finans kaynağı, insan kaynakları havuzu ve eğitim kampı konumunda olan Afrin bölgesi çok başarılı bir teknoloji kullanımı, ileri düzeyde bir komuta, kontrol ve koordinasyon sonucunda terör örgütünden arındırıldı. Gözden kaçan en önemli hususlardan birisi de şudur ki, Afrin bölgesinde Zeytin Dalı Harekâtı devam ederken, TSK çok etkin bir planlama ile Irak'ın kuzeyindeki Kandil Dağı ile Türkiye ve Kandil Dağı ile Sincar arasındaki irtibatı ortadan kaldırmaya matuf bugüne kadar da devam eden 16 irili ufaklı kalıcı askeri üs bölgesi inşa etti.

Bu süreçler esnasında da Türkiye ısrarla hem Irak'ın, hem de Suriye'nin toprak bütünlüğüne sonuna kadar saygılı olduğunu her türden uluslararası ortamda dile getirmeye devam etti. Hem Irak'ın kuzeyindeki alanın kontrolü hem ülke içinde terör örgütü elebaşlarına yönelik nokta operasyonları hem de sözde PKK kantonlarının birleştirilmesi projesinin Fırat Nehri'nin batısına tekabül eden alanda askeri gücün ve diplomasinin başarılı ve etkin bir şekilde kullanımı örgütü hem ülke içerisinde, hem de ülke sınırları dışında çözülme noktasına getirdi. Sincar ve Karaçok Dağı bölgelerine yapılan irili ufaklı operasyonlar ile örgütün sadece alt düzey militanları değil, 15 Ağustos 2018 tarihinde kırmızı bülten ile aranan ve Sincar bölgesinden sorumlu elebaşı 'Mam Zeki Şengali' kod adlı İsmail Özden kendisini birçok istihbarat örgütünün koruma şemsiyesi altında hissettiği bir ortamda etkisiz hale getirildi. Bu operasyonun üzerinden henüz bir yıl bile geçmemişti ki bu sefer 21 Mart 2019 tarihinde Kandil Dağı bölgesinde Rıza Altun ile PKK'nın sözde Dış İlişkiler Sorumlusu 'Navdar' kod adlı Mikail Özdemir, PKK'nın sözde Sözcüsü konumunda bulunan 'Serhat Varto' kod adlı Emrullah Dursun ve sözde Kandil Dağı sorumlusu 'Sinan Sor' kod adlı Ali Aktaş'ın bulunduğu üst düzey örgüt mensupları etkisiz hale getirildi.

'Alamut Kalesi' artık yok

Hem Sincar Dağı bölgesindeki 'Şengali' kod adlı teröristin imhası, hem de en son yapılan operasyonda terör örgütünün elebaşı kadrosunun TSK ve MİT tarafından etkisiz hale getirilmesi, örgütün kendisi için bir 'Alamut Kalesi' niteliğinde kullanabileceği bir alanın artık kalmadığının açık bir göstergesidir.

PKK türündeki terör örgütleri Afrin, Kandil ve Sincar gibi alanları tamamen kendi kontrollerinde tutmak isterler ve bu alanlar üzerinden her türden dış desteğin sağlanması bu örgütler için çok kritik önemdedir. İşte tam bu noktada, dışarıdan bağımsız bir siyaset üretebilen ve bu siyasetini çok gelişmiş bir teknolojik askeri güç ile destekleyebilen Türkiye, terör ile mücadelesinde artık çok kritik bir eşiğe gelmiştir. Bu operasyon sonrasında sadece Türkiye sınırları içerisindeki terör örgütü mensupları değil, aynı zamanda 'Alamut' kalelerinde bugüne kadar güvenli bir şekilde yaşayan ve dış istihbarat örgütleri ile bu bölgeler üzerinden ara yüz ilişkisi geliştiren elebaşlarının da hareket edebileceği alan sıfırlanma noktasına ulaşmıştır. Bu operasyon görüntülerinden de net bir şekilde anlıyoruz ki, örgütün Türkiye sınırları dışında dahi "*nerede, ne zaman, kimlerle, hangi konuda ne yapacağına*" dair tüm istihbarat bilgisi Türkiye Cumhuriyeti tarafından çok başarılı bir şekilde toplanıp istihbarat analizine tabii kılınmakta ve bu analiz sonucu ortaya çıkan yüksek düzeydeki koordinasyon başarılı bir operasyona dönüşebilmektedir.

Ayrıca örgütün lider kadrolarının yaklaşık üç yıldan bu yana hem yurt içinde, hem de yurt dışındaki nokta operasyonları ile etkisiz hale getirilmesi, PKK'nın hafızasına, bölgedeki aktörlere ve yurt dışındaki bağlantılarına yönelik de bir operasyon olması açısından çok kıymetlidir. Özellikle, Rıza Altun ve PKK'nın sözde Dış İlişkiler Sorumlusu Mikail Özdemir gibi örgütün Avrupa'daki tüm finans ve istihbarat desteği anlamındaki ilişkilerini yürüten elebaşlarının ve Kandil Dağı'ndaki tüm kirli ilişkileri koordine eden sözde Kandil Dağı Sorumlusu Emrullah Dursun'un etkisiz hale getirilmesi birçok Batı istihbarat örgütünü bu bölgede şu an adeta kör ve sağır bir halde bırakmıştır. Bu istihbarat örgütlerinin yeni militanlar ile bir angajmana girmesi ve yeniden bir iletişim çerçevesi belirlemesi Türkiye'nin bölgede bu derecede etkin olduğu dikkate alınır ise oldukça güç gözükmektedir.

Kritik eşik

Ülkelere ait sınırların uluslararası hukukun iğfal edilmesi pahasına değiştirildiğini, güç perspektifli siyasetin yegâne belirleyici parametre olduğunu ve bu sürecin önümüzdeki günlerde daha da ivmelenerek devam edeceğini söylemek mümkündür. İşte tam böyle bir ortamda siyasi istikrarını yeni Cumhurbaşkanlığı Sistemi ile sağlamlaştıran Türkiye'nin, iç ve dış siyasetinin terör gündemi ile manipüle edilmesinin önüne geçilmesi hayati önemdedir. Türkiye bu anlamda PKK terörü başta olmak üzere, tüm terör örgütleri ile olan mücadelesinde çok kritik bir eşiğe gelmiştir.

Türkiye'nin önümüzdeki süreçte terörü iç ve dış siyasetinin önünü kapayan bir unsur olmaktan çıkaracağını söylemek mümkündür. Hiç kuşkusuz terör ile imtihan edilemeyen Türkiye'nin, bölgesinde daha inisiyatif sahibi ve daha müstakil bir siyaset geliştireceği, satranç tahtasında karşısında oturan rakiplerinin de çok iyi bildiği bir husustur. Bu yüzden Türkiye'nin elde ettiği bu başarıyı farklı gerekçeler ile önce kontrol altına almaya, sonra da tekrardan Türkiye'nin terör ile imtihan edildiği zamanlara ülke siyasetini geri götürecek kapıyı aralamaya çalışacaklardır. Son 20 yıl içerisinde birçok vesayet mekanizmasını etkisiz hale getirerek ayağına takılmış prangalardan kurtulan Türkiye'nin, kısa vade içerisinde önemli bir dış vesayet unsuru olan 'terör vesayetinden' de kurtulması yakındır.

@yusufalabarda

Türkiye'nin sandık savunması

M. Taceddin Kutay

Birinci sayfadan devam

Meral Hanım, terörist tanımımızı çok geniş bulmuş olacak ki, ironi ile içini boşaltmaya ve bizim terörist olarak tanımladıklarımızın aslında terörist olmadıklarını anlatmaya çalışıyor. Teröristler ile yan yana gelmekle müttehem bir politikacının "Teröristler ile yan yana değilim" demek ve bunu ortaya koymak yerine, direkt-indirekt ittifak ettiklerinin aslında terörist olmadıklarını ispat etmeye çabalaması sorumluluk sahibi bir siyasetçinin yapacağı şey değil. Zira Meral Hanım eski bir içişleri bakanı olarak, terörle mücadelenin öncelikli şartının teröre karşı müteyakkız olmak olduğunu hepimizden iyi bilir. Terörist tanımının ucuzladığını, kendisine terörist denilenlerin aslında terörist olmadıklarını zımnen beyan eden Akşener, bilerek yahut bilmeyerek teröre karşı toplumda var olan direnca zarar veriyor. İttifak içinde bir arada olduğu HDP'nin terörle iltisakı ve 17-25 Aralık sürecinden beridir mücadele edilen FETÖ'nün mahiyeti bu hitap ile ucuzlatılıyor. Cumhurbaşkanı'nın sözleri, sanki sokaktaki vatandaşa söylenmişçesine "Bakın size de terörist denilebiliyor. Demek her teröristlikle yaftalanan terörist değil" mesajı veriliyor.

Akşener'in bu yaklaşımı, CHP'nin önde gelen isimlerinin uzun bir süredir PYD-YPG üzerinden PKK algısını kırma çabaları ile örtüşür mahiyette. Bir dönem CHP paydaşları –ki Cumhuriyet gazetesi için bu tanım gayet yerindedir- dağda yere sigara atmayan çevreci çocuklar olarak lanse ettikleri teröristler ile empati kurmamızı istemişti. Akabinde partinin önde gelen isimleri PKK saflarında ölen teröristlerin cenazelerinde gözyaşı döktü. Söz konusu teröristin Suriye'de, DEAŞ'a karşı, YPG üniforması ile can vermiş olması bu hakikati değiştirmiyor. YPG eşittir PKK denklemine itiraz eden akıl, zaten YPG üzerinden PKK'yı bizlere hakikat savaşçısı olarak sunuyor. Türkiye'nin terörle mücadelesine en büyük zararı işte bu terörü normelleştiren akıl veriyor.

Anormallikleri normalleştirmek

CHP'nin darbeler ile arasının iyi olduğu herkesçe bilinen bir gerçek. Bir yandan "12 Eylül en çok bize vurdu" diye vaveyla kopartırken, öte yandan 12 Eylül'ün mirasına sahip çıkıyor olmak CHP açısından bir paradoks teşkil etmiyor. 27 Mayıs ile başlayan süreçte darbecilerin kendilerini Kemalizm üzerinden bir şekilde CHP ile ilişkilendiriyor olduklarını gözlemlemek mümkün. Dolayısıyla CHP'nin askeri darbelere tarihsel yatkınlığı var. Tunç Soyer'in İzmir adaylığı sürecinde yürütülen tartışmalar bu damarın hiç de zayıflamış olmadığını gözler önüne sermişti. Babası ile iftihar eden Soyer'in adaylığı CHP içinde herhangi bir rahatsızlığa sebebiyet vermedi. Buna mukabil CHP bu tarihsel yatkınlığını 15 Temmuz sürecinde de ortaya koydu. Herhangi bir surette 15 Temmuz direnişinin paydaşlarından birisi olmayı başaramayan CHP, lideri başta olmak üzere 15 Temmuz sonrası süreci de sulandırmayı kendisine bir vazife bildi. Edirne Belediye Başkanı Recep Gürkan'ın basına yansıyan görüntülerinde 15 Temmuz ihanetini kutladığını görmek bu bakımdan CHP açısından yüz kızartıcı bir durum olarak okunmadı. Zira "Kontrollü darbe" olarak tavsif ettikleri 15 Temmuz'u kutlamak nereden bakılırsa bakılsın aynı refleksin neticesi. 15 Temmuz'u 16 Temmuz'a bağlayan gece Türk milletinin yazdığı destan, darbeyi siyaseten umut olarak görmekten vazgeçmeyecek kimseler için elbette ürkülecek ve küçümsenecek bir şeydir. Direnişten henüz haberdar olmayan Gürkan'ın darbeyi kutlaması ise CHP aklının kendisini ortaya koymasından başka bir şey değildir. Yenikapı ruhuna gölge düşüren, milletin destanını küçümseyen ve 15 Temmuz sonrası FETÖ ile mücadeleyi sürekli sabote eden Kılıçdaroğlu, yaşadığımız anormallikleri sürekli normal süreçler olarak bize teklif ediyor. Gezi kalkışmasını da bütün anormalliklerinden bağımsız olarak normal bir süreç olarak savunan akıl sürekli olarak anormallikleri normal olarak okumamızı bizlere öneriyor. Türkiye siyasetine çekilen operasyonlara karşı en önemli direnç noktamız olan sosyal kapitalimize darbe vurmayı kendisine vazife bilen bu akıl terör, darbe, ekonomik saldırılar, dış tehdit gibi hepimizin ortak sorunu olan meselelerde sürekli olarak direncimizi düşürmek istiyor. Bu elbette Kılıçdaroğlu'nun yapabileceği bir plan değil. Askine Kılıçdaroğlu, paydaşları ile kendisine biçilen rolü müşterek olarak oynuyor. Akşener milliyetçi imajlı bir siyasetçi olarak terör konusunda direncimizi düşürürken, Kılıçdaroğlu HDP üzerinden PKK'yı Türk siyasetinin merkezine konumlandırıyor. FETÖ ile mücadele ise her iki siyasinin ortak çabası ile sürekli sabote ediliyor.

Beka diye bir meselemiz vardır

"Beka meselesi" sokaktaki insana mefhum olarak kabul ettirilemedi. Zira "beka" demode bir kavram. Buna karşın, beka ile anlatılan şeyler hususunda Türk insanında bir hassasiyet olmadığını söylemek mümkün değil. Kavramı kabullenmemek mahiyetini reddetmek anlamına gelmiyor. Ancak Kılıçdaroğlu-Akşener-Karamollaoğlu üçlüsünün sürekli olarak beka meselemizi bir gündem olmaktan çıkartıyor olmaları toplumdaki bu hassasiyeti düşürüyor. 31 Mart seçimleri bu bakımdan önemli bir vazife görecek. Türk insanının kendisine normal olarak sunulan anormalliklere nasıl yaklaştığı; sandıkta yapılacak büyük kamuoyu araştırması ile ortaya konacak. Teröre terör gibi, FETÖ'ye FETÖ gibi yaklaşan ittifak ile, mezkur tehditleri tehdit olarak önermeyen ittifak arasında geçecek seçim, yerel seçimlerin kendine has dinamiklerinden elbette etkilenecek. Küskünler, aday bazlı oy verecek seçmen vb. bir yekün teşkil edecek. Buna karşın Türk Milleti kendisine verilen mesajı nasıl algıladığını 1 Nisan sabahı hepimize gösterecek.

@Taceddin_Kutay

Avrupa seçimleri ve yükselen düzen karşıtlığı

AB üyesi ülkelerde giderek etki kazanan düzen karşıtlığı ve buna yönelik bütünleşme adımları arasında bir kavga söz konusu. **Mayıs ayındaki AP seçimlerinin bu kavganın bir sonraki sahası olacağı aşikar.** Seçimlerin AB için birleşik Avrupa idealini sarsan Brexit'ten sonraki en önemli sınavlardan biri olacağı söylenebilir.

Alp Cenk Arslan
Analist

Avrupa Birliği (AB) temel kuruluş niyetleri ve ilkeleri bağlamında insani değerler üzerinden ortak refahı sağlamak adına bir ekonomik birliktelik tasarladı. Bunu 1987'den 2007'ye giderek ilerleyen bir siyasal bütünleşme izledi. Zamanla nitelikli oy çokluğuyla karar alma mekanizmasına kavuşan Avrupa Parlamentosu (AP), Avrupa Kömür Çelik Topluluğu'ndan beri Birliğin en fazla güç kazanan kurumlarından oldu. 2007 Lizbon Antlaşması'yla birlikte AP'ye Birliğin yürütme organı olan Komisyonun Başkanını seçme ve AB bütçesini onaylama yetkileri verildi. Şüphesiz AP'ye zamanla tanınan bu yetkiler seçmen kararının demokratik şekilde AB siyasetine etki etmesi amacını taşıyordu. Ancak yakın tarihte parlamentoda yükselen etkili sesler Avrupa birlikteliğini savunanlardan çok, Avrupa düzeninin karşısında yer alan aşırılıkçı veya avro-şüpheci siyasetçi ve gruplardan geldi. Bugünkü noktada demokratik bir birliktelikten ziyade iç çatışmalarıyla zayıflayan bir Avrupa ve kurumlarıyla karşı karşıyayız. Bu doğrultuda 23-26 Mayıs tarihleri arasında düzenlenecek AP seçimleri arefesinde AB'nin ve üye ülkelerinin içinde bulundukları durumu iyi tanımlamak gerekiyor. Zira Mayıs seçimlerinden sonra oluşacak AP'deki vekil dağılımı, üye ülkelerde yükselmekte olan sağ ve sol popülizm dalgasını yansıtarak Birliğin çatı kuruluşlarından birinde düzen karşıtlığının güçleneceğine işaret ediyor.

Karşıtlık neden yükseliyor?

Avrupa'da Birlik yanlısı siyasetin etki üstünlüğünü düzen karşıtı hareketlere bırakmasının en önemli sebeplerinden biri üye ülkelerdeki iç siyasal çalkantılar ve kriz yönetiminde başarısızlık gösteren politikacılar nedeniyle merkez partilerdeki zayıflama eğilimleri oldu. 2017 Fransa Cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimi bu trendin en önemli örneğiydi. Uzun yıllar Fransız siyasetinde varlık gösteren merkez partiler güçten düşüp, aşırı sağ ve sol güç kazanırken istikrarı sürdürecek bir figür olarak küreselleşme yanlısı Emmanuel Macron ve yeni partisinin desteklenmesi, AB üyesi diğer ülkelerde de yıllardan beri süregelen geleneksel leşmiş merkez siyasetten bir kopuş olacağı alarmını taşıyordu. Fransız seçmenlerin Macron'u ezici bir çoğunlukla Fransa Cumhurbaşkanı olarak seçmesinin ardındaki motivasyon kendisine duyulan güvenden ziyade karşısındaki AB'de düzen karşıtı aşırılıkçı aday Marine Le Pen'in Cumhurbaşkanı olmamasıydı. Geleneksel merkez partilerdeki bu gerileme Avrupa'nın diğer ülkelerinde de bir patern olarak kendisini gösterdi. Aynı şekilde 2016'dan beri istikrarsız koalisyon hükümetleriyle yönetilen İspanya'da güç kazanan solda Podemos, sağda Ciudadanos, daha sağdaki Vox gibi yeni partiler bugün ülkenin siyasetinde belirleyici olabilecek durumdalar. Diğer yandan Almanya'da Euro ve göçmen karşıtı Almanya İçin Alternatif partisi ve alternatif sol söyleme sahip Yeşiller'in oylarındaki artış geleneksel partiler olan Sosyal Demokratlar ile Hıristiyan Demokratlar'da moment kaybına sebep oluyor. Geleneksel siyasi partilerin daha erken bir dönemde etkilerini yitirdiği İtalya ise Haziran 2018'den beri popülist ve göçmen karşıtı söyleme dayalı siyaset üreten 5 Yıldız Hareketi ve Kuzey Ligi Partisi koalisyonu altında yönetiliyor.

Bugün Avrupa'nın doğusunda da düzen karşıtlığının siyasal iktidara evrildiğini belirtmek gerekir. Doğu Avrupa'da özellikle Polonya ve Macaristan'da görülen bu tablonun arka planında 2008 küresel ekonomik krizinin etkileri ve Suriye krizinin sonucu olan göç akımının AB kurmayları tarafından yönetilememesi gibi etmenler yatıyor. Bu doğrultuda AB üyeliği sırasına giren Balkan ülkeleri bir tarafa, bugünün Doğu Avrupa ülkelerinde düzen karşıtlığı ve revizyonizm noktasında Batı ülkelerindeki aşırılıkçılarla aynı motivasyonlara sahip popülist siyasetler göze çarpıyor. Son 10 yılın krizleri sürecinde Avrupa "eurocratlarının" ulusal iktidarların uzlaşısını ikinci plana atarak Brüksel merkezli politikaları üye ülkelere dayatması refah sahibi ülkelerde bir güç mücadelesi olarak kendini gösterirken, Doğu Avrupa ülkelerinde dışlanma hissiyatına sebep olmuş gibi görünüyor.

Birleşik Avrupa kurtulur mu?

Yükselen ulusçu dil ve aşırılıkçılar da dahil revizyonist hareketlerin düzen karşıtı sınamaları devam ederken, Ocak ayında Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ve Almanya Başbakanı Angela Merkel Aachen Antlaşması'nı imzalayarak bütünleşmeyi savunan bir gövde gösterisi yaptı. Merkel'in "Böyle zamanlarda dayanıklı, açık, net ve ileri görüşlü yanıtlara ihtiyacımız var" sözleriyle nitelediği antlaşmayla iki ülkenin AB'yi ilgilendiren konularda ortak pozisyon alması ve BM'de tartışılan meselelerde tek bir güç olarak hareket etmesi amaçlanıyor. İmzacılar özellikle ABD Başkanı Trump'ın Avrupa'ya karşı söylemleri sonrası AB'yi uluslararası arenada otonom hareket edecek bir hale getirmeye çalışıyor. Fransa ve Almanya'nın bu girişimleriyle "yeni özgür dünyanın" liderliği iddiasında bulunduklarını söylemek abartılı olmayacaktır. Zira geçtiğimiz günlerde bu birliktelik iki ülkenin parlamenterlerinden oluşan ortak bir danışma meclisiyle pekiştirildi ve ulusüstü bir politikanın hala varolabileceği mesajı verildi. Ancak gerek antlaşmanın imzacısı iki ülkenin iç politikalarındaki sorunlar, gerekse AB içinden gelen muhalefet düşünüldüğünde, bu girişimin ne kadar sağlıklı olacağı konusundaki soru işaretleri artıyor. Girişime verilen tepkilerden en önemlilerinden biri İtalyan hükümeti koalisyon ortaklarından göçmen karşıtı Kuzey Ligi Partisi'nin lideri ve İtalya İçişleri Bakanı Matteo Salvini'den gelmişti. Salvini "Fransa-Almanya eksenine İtalya-Polonya ekseniyle karşı çıkmanın zamanı geldi" açıklamasını yapmış, AB'de düzen karşıtlığının ülkeler arası ittifaklar şeklinde de örgütlenebileceğine yönelik bir ipucu vermişti. Salvini'nin 2018 Ekim'inde Fransız aşırı sağcı Le Pen'le bir görüşme gerçekleştirmesi ve bu görüşmede ortak bir "Avrupa Özgürlük Cephesi" kurulması önerisini de bu haneye yazmak gerekiyor.

İç siyasetteki sorunlar da iki ülkenin liderlerinin çabası haricinde bu birlikteliğin kurumsallaşmasına engel oluyor. Fransa'da altı aydır devam etmekte olan Sarı Yelekliler protestoları Cumhurbaşkanı Macron'un seçilmesinden bugüne giderek düşen kamuoyu onayına önemli bir darbe vurdu. Macron'un AB'yi önceleyen kişiliğinin böyle bir taban hareketiyle hedef alınması ve bu hareketin diğer ülkelere de sıçrayabileceğine yönelik düşünceler Avrupa'nın düzenini tehdit ediyor. Fransa'nın AB düzeni karşıtı politikacıları da durumu araçsallaştırıyor. Protestoların yarattığı etkiyi kendi siyasi ajandasına eklemleme gayretindeki aşırılıkçı Ulusal Birleşme Hareketi lideri Marine Le Pen Sarı Yelekliler'e seslenerek "taleplerini AP seçimlerini Macron için referanduma dönüştürerek ortaya koymalarını" istemişti. Almanya'da ise Suriyeli göçmenlere yönelik politikasını iyi yönetemeyip çeşitli eyalet seçimlerinde ağır oy kayıplarına uğrayan Merkel Hıristiyan Demokrat Parti başkanlığından çekilmiş, 2021 yılındaki genel seçimde Şansölyeliğe aday olmayacağını açıklamıştı. Halefi Annegret Kramp-Karrenbauer'in her ne kadar aynı siyasi görüşlere sahip olduğu görülse de Merkel sonrası Almanya'nın nasıl bir siyaset izleyeceğinin kestirilememesi Aachen Antlaşması'nın istikrarına yönelik şüpheleri artırıyor.

Yeniden devletleşme

AB'nin güney ülkelerinden İtalya ve İspanya'da yeniden devletleşme pratiklerine dönüş ortak bir patern olarak gözlemleniyor. İtalyan popülist hükümetinin 2018 sonunda AB'yle yaşadığı bütçe krizi bunun en önemli örneklerinden. İtalya son olarak AB'yle bir uzlaşıya varmış olsa da Birlik politikalarını önemli ölçüde sınamış görünüyor. Elbette koalisyon partileri üç ay süren bütçe krizini kamuoyunda destek artırma amacıyla siyasileştirerek Brüksel ve Roma farkına gitmişti. Koalisyon ortaklarından 5 Yıldız Hareketi lideri Luigi Di Maio "Bu Brüksel'de değil Roma'da yazılan ilk bütçe" sözleriyle bu tabloyu yaratmış, Birliğin ulusların çıkarını değil Brüksel'deki eurocratların çıkarlarını önceledeğini savunmuştu. Bu bağlamda anketlerde oylarını artıran koalisyon partilerinin AP seçimlerinde de temsilci sayılarını artıracakları öngörülüyor. İspanya'nın Katalonya bağımsızlık krizine sert müdahalesi de bir diğer yeniden devletleşme adımı olarak değerlendirilebilir. İstikrarsız koalisyon hükümetleri ve Katalan partilerin merkezi hükümet bütçesini kilitlemesi sonucu Nisan'da erken seçime gidecek İspanya'da genel kanı Katalan krizinden beslenen aşırı sağcı Vox Partisi'nin oylarını yükselteceği şeklinde. Vox'un Nisan'da alacağı muhtemel başarılı bir oran Mayıs'ta AP seçimlerindeki ivmesini artırabilir.

Bu tablo AB üyesi ülkelerde giderek etki kazanan düzen karşıtlığı ve buna yönelik bütünleşme adımları arasında bir kavga olduğunu gösteriyor. Mayıs ayındaki AP seçimlerinin de bu kavganın bir sonraki sahası olacağı aşikar. 2019 AP seçimlerinin AB için birleşik Avrupa idealini sarsan Brexit'ten sonraki en önemli sınavlardan biri olacağını söylemek çok da yanlış olmayacaktır.

@cenkarslan

Seküler terör örgütlerinde ŞİDDET VE KADIN İMGESİ

Özgürleşmek isteği ile dağa giden kadın hem suça bulaşması hem de dağda yaşadığı şiddet nedeniyle geri dönememekte. Tecavüz ve tacizin örgüt içinde kadını hizaya getirmek için bir yöntem olarak kullanıldığı sağ kurtulanların ifadelerinde belirtiliyor.

Jacques Louise David'in 1799 yılında yaptığı ve şu an Paris'te Louvre Müzesi'nde sergilenen "Sabine Kadınlarının Araya Girmesi" adlı tablo, savaşta kadının durumunu göstermesi açısından oldukça çarpıcı bir eserdir. Hikayesi Antik Roma'nın kuruluş mitine dayanır. Roma'nın kurucuları Romos ve Romulus tarafından alıkonan Sabine Kadınları, onları geri almak için gelen babaları, kardeşleri ve eski eşlerine karşı Romalı erkeklerden olan çocukları ile direnirler. Savaş meydanında yere attıkları ve mızraklara uzattıkları bebekleri ile kadınlar saldırıyı durdurmayı ve Roma'nın fethini engellemeyi başarırlar.

Picasso da kült eseri Guernica'da savaşın acısını kadınlar üzerinden anlatır. Tablo dünyanın en önemli savaş tablolarından biri kabul edilmiştir. Savaşın getirdiği yıkım ve acıyı siyah ve gri renklerle anlatan Picasso, yaptığı eserle yıllar sonra bile savaş baronlarını rahatsız etmişti. Irak'a müdahale kararını açıklamak üzere Birleşmiş Milletlerde konuşma yapmak isteyen dönemin ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ve ekibi, Guernica'nın reprodüksiyonu önünde bu işgal açıklamasını yapmayı uygun görmemiş, eser mavi bir perde ile kapatılmıştı.

İntihar bombacısı kadınlar

Savaşta mağdur olan kadınlar, zayıf kadınlar, bir savaş silahı olarak tecavüze uğrayan kadınlar. Bütün bunlar geleneksel akla uygun olarak kadının zayıf/günahkar/kurban olduğundan yola çıkılarak üretilmiş roller olarak karşımıza çıkıyor. Ama savaş özelinde kadın imgesinde artık keskin bir dönüşüm olduğunu görmek mümkün. Son yıllarda kadın imgesinin özellikle seküler terör örgütleri tarafından tersine bir kullanımı olduğunu söyleyebiliriz.

Türkiye Cumhuriyeti yaklaşık kırk yıldır ayrılıkçı terör örgütü PKK ve uzantıları ile mücadele ediyor. Marksist bir yapısı olan örgüt, ilk ses getiren eylemini 15 Ağustos 1984'te gerçekleştirdi. Örgütün ilk intihar saldırısı ise 30 Haziran 1996 yılında gerçekleştirildi. Eylemi gerçekleştiren 1972 Malatya doğumlu "Zilan" kod adlı Zeynep Kınacı'ydı. İntihar eylemleri ekimde Sivas'ta, kasımda Diyarbakır'da devam etti. Üç olayın da faili birer kadındı.

Terör örgütlerinin varlıklarını sürdürebilmelerinin yegane yolu militanlarını birarada tutmaktır. Bunun için iki şeye ihtiyaç duyarlar, inanç ve para. İnanç tesisi için kurumsallaşırlar. Bir hikayeye ihtiyaç vardır, sonrasında o hikayeyi besleyecek bir kütüphane ve disiplin gerekir. Örgütlerin zaman içinde kendi kütüphanelerini oluşturduklarını ve eleman devşirme için potansiyel elemanlarını bu kütüphane

Zeynep Bayramoğlu
Gazeteci-Yazar

ile doktrine ettiklerini görürüz. PKK terör örgütünün eleman devşirme çalışmalarında kadınlara özel başlık ve içerik oluşturduğu görülmektedir. PKK'nın iddiası kadını özgürleştirmektir.

PKK'nın jineoloji literatürü

Kadın bedeninin denetimi ataerkil sistemin yeniden üretiminde kritik bir noktadadır. Genç kızlar küçük yaşlardan itibaren erkeklerin denetiminde tutulur. Kadının namusunu koruma görevi evlenene kadar babasına ve erkek kardeşlerine, gerekirse amcasına ve oğullarına, evlendikten sonra kocasına geçer. Bölgede yapılan görüşmeler namus olgusunun kadın bedeninin denetimini meşrulaştırmakta olduğunu göstermektedir. Bu olguyu içselleştirenler sadece erkekler değil aynı zamanda kadınlardır. Bölgedeki kadınlar, namus cinayetlerini onaylamasalar bile namusun korunması gerektiği konusunda hemfikirdir. Namus kavramının uygulamada kadını denetim altında tutmak için kullanılması ve bölgedeki kadının sosyo-ekonomik durumunun kadın aleyhinde olması, PKK'nın özgürlük propagandası yapmasını kolaylaştırır.

Çok çocuklu ailelerdeki kız çocuğuna olan ilgisizlik/değersizleştirme, namus kavramının denetimci baskısı, cinsel istismar olaylarında kadının korumasız bırakılması gibi sorunlar karşısında, kadına/kız çocuğuna bir can simidi olmayı vaat eden PKK propagandası ve oluşturulan Jineoloji literatürü, örgütün kadın yapılanmasını yıllar içinde güçlendirmiştir. Unutulmaması gereken nokta ise kadınların/kız çocuklarının dağa çıkma nedenlerinin çok çeşitli ve büyükşehirlerdeki katım sebepleri ile kırsaldaki katılım sebeplerinin farklı olduğudur. Ama propaganda ortaktır: Kadını özgürleştirmek.

Jin, Jan, Azadi (kadın, yaşam, özgürlük) sloganları ile başlayan bu propaganda ile kadınlar, yerel kıyafetleri içinde "Kürt kültürünün taşıyıcıları", cezaevleri önünde "hak arayan kahramanlar", askeri giysilerle de "kurtuluşun simgesi" olarak konumlandırılırlar.

Öcalan'ın "Cinsin kurtuluşu, ulusun ve sınıfın kurtuluşundan daha değerlidir" sözleri ile başlayan jineoloji literatürü ile kadın örgütlenmesine ağırlık veren terör örgütünün farklı isimler altında aynı ülkü ile hareket ettiği toplam 38 örgütten 18'i sadece kadınlardan oluşmaktadır. Geri kalan örgütlerin kadın ve erkeklerden oluştuğu düşünüldüğünde PKK'nın "kadın kuvvetlerine" ne kadar önem verdiği daha net anlaşılabilir.

Örgüte katılan kadınlar gerçekten özgürleşiyor mu sorusunun cevabı ise üretilen edebiyatın önüne geçememektedir. Örgüt sempatizanı olan kadınların yazıları incelendiğinde temel bir şikayet gündeme gelmekte. "Kürt kadını sadece devletle ve egemen sınıfla değil, aynı zamanda aynı mevzide bulunduğu aynı ideolojik politik oluşum içinde olduğu yoldaş erkeklerle de savaşıyorlar." Elbette bu şikayet şehirde fikir gerillalığı yapan kadınlara ait. Sahada ise çok daha vahim itiraflarla karşılaşıyoruz. Özgürleşmek isteği ile dağa giden kadın hem suça bulaşması hem de dağda yaşadığı şiddet nedeniyle geri dönememekte. Tecavüz ve tacizin örgüt içinde kadını hizaya getirmek için bir yöntem olarak kullanıldığı sağ kurtulanların ifadelerinde belirtiliyor. Kurtulma umudu olmayanların intihar ettiği, hamile kalanların infaz edildiği de bir gerçek. Bu kadınlardan yaşarlarken istedikleri verimi alamayan örgüt, ölülerinden faydalanıyor. Hem örgüt içindeki kadınlara gözdağı vermek hem de aileleri devlete karşı öfkeye boğmak için, güvenlik güçleri tarafından öldürüldüğü anlatılıyor.

Ya infaz ya intihar

Bütün bunların ışığında başta söylediğim cümleyi yanlışlamak istiyorum. Mağdur ve güçsüz kadın imgesinin seküler terör örgütleri tarafından değiştirdiğini söylemiştim. Evet, terör kadına güç/silah veriyor, ama mağduriyetini belki de salt kurban olduğu günlerden daha fazla arttırıyor. Ağlayan kadın değil, eli silahlı kadın daha kullanışlı bir malzeme haline geliyor. Bu malzemenin kullanımının bu kadar popüler olmasının sebebi hiç kuşkusuz kumaşın sağlamlığı. Örgütün kadına bu kadar özel çalışmasının nedeni ise kuşkusuz evdeki dönüştürücü güç olmasından kaynaklı. Dağa çıkmak için doktrine edilen gencin önünde kapıyı açan anne ile kapıyı kapatan anne arasındaki etki farkını onlar da biliyorlar. Belki de bu nedenle tarihlerindeki en büyük şaşkınlığı "Bize çocuklarımızı geri verin" diyen yürekli anneler ile yaşadılar.

Yıllar süren terörle mücadelemiz bize şunu gösterdi; ne tek başına siyasi söylem, ne tek başına güvenlik politikaları, ne tek başına sosyal projeler… Terörle mücadele etmenin yolu bunların hepsini birlikte ve koordineli yapmaktan geçiyor ve her şeyden önemlisi insana/kadına değmekten geçiyor.

zeynepbayramoglu@gmail.com

AÇIKGÖRÜŞKİTAPLIĞI

MURAT GÜZEL

Fizilalil Kur'an'ın mütercimi anlatıyor

1980'lerin sonundan bugüne birçok önemli eseri Arapça, Farsça ve Kürtçeden Türkçeye çeviren Vahdettin İnce, çeviri serüvenin yanı sıra kendi hikayesini, kaygılarını, korkularını, endişelerini, imkan ve imkansızlıklarını, mutluluk ve mutsuzluklarını anlatıyor 'Çevirmen' adlı kitabında.

Modern çağı toplumlar ve insanlar arasındaki etkileşimlerin arttığı, hatta hızlandığı bir çağ olarak görmek yanlış olmasa gerektir. Bu etkileşimler içerisinde en önemlisini ise birbirinden farklı diller ile hayatlar, hatta doğrudan dil ile düşünce, dil ile varoluşumuz arasındaki etkileşimlerin temsil ettiği de muhakkaktır. Herhangi bir kültürün ortaya çıkışında dil içindeki gelişmelerin etkisi önemlidir. Bir dilin kendi içinden yapılan edebi, fikri üretimler kadar o dile yabancı addedeceğimiz beşeri tecrübeleri aktarma çabası olarak tercüme hareketlerinin de önemli bir payı vardır kültürün oluşumunda.

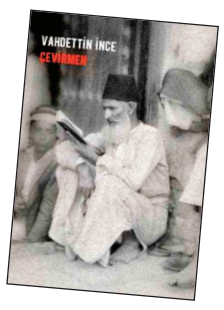

Çevirmen Vahdettin İnce Beyan, 2018

Bu açıdan kültürlerin ortaya çıkma, gelişme ya da yenilenme sürecinde farklı etkileri özümsemesi anlamına gelir tercüme çabası. Hem farklı, anlaşılması, yorumlanması, karşısında bir konum belirlenmesi gereken durumları bize aktarır tercüme hareketleri; hem de tercüme yoluyla aktarılan düşünce, deneyim ve farklı yaşantıları işleme, dönüştürme, özümseme yolunda yeni bir hareketi, bir üretim sürecini tetikler.

Yaşadığımız hayatların hikayesini konuştuğumuz dillerin hikayesiyle birlikte ele almak, bu yüzden zorunlu olarak içinde hayat sürdüğümüz tarihsel-toplumsal vasatın temel özelliklerini de kavrama yolunda bize önemli tutamaklar sağlayacaktır. 12 Eylül askeri darbesinin ardından Türkiye'nin bir şekilde coğrafyası dışındaki dünyaya da açıldığını görmekteyiz. Türk modernleşmesinin tarihi ve dolayısıyla Cumhuriyet yılları boyunca gerçekleştirilen tercüme hareketlerinin merkezinde Batı dillerinden Türkçeye çevrilen eserler ağırlılık bir yer edinmiş olsa da bu hareketlerin ortaya çıkardığı fikri verimin ülkenin pek hayrına sonuçlar üretmediği 12 Eylül öncesi yaşanan büyük toplumsal kavgalardan, sağ-sol çatışmalarından anlaşılıyordu. 12 Eylül'den sonra kültürel, toplumsal, tarihsel süreçlerde yaşanan dünya ile entegrasyonda sadece Batı dillerinden değil, yetersiz de olsa dünyanın diğer bölgelerinden, farklı dillerinden yapılan tercümelerin de etkisi arttı. Toplumlar arası etkileşimin giderek hızlandığı bir dönemde bu kabul etsek de etmesek de olağan bir sonuçtu denebilir. Bu süreci daha detaylıca görebilmek için sürecin önemli öznelerinin, diller arası iletişimi sağlayan çevirmenlerin görüşlerine eğilmek bu açıdan ilginç olabilir.

VAHDETTİN İNCE

Türkçe dahil dört dil bilen, dört dile hakim bir mütercim Vahdettin İnce. Onu Açık Görüş'te yazdığı yazılardan da yakından biliyor okurları. 1980'lerin sonundan bugüne birçok önemli eseri Arapça, Farsça ve Kürtçeden Türkçeye çeviren İnce kendi hikayesini, kaygılarını, korkularını, endişelerini, imkan ve imkansızlıklarını, mutluluk ve mutsuzluklarını anlatıyor Çevirmen adlı kitabında. Aktardığı olayların evrensel, bölgesel, tarihsel, yerel ve kişisel anlamlarını da yorumlamayı ihmal etmeden Türkçe'ye çevirdiği dört kitap eşliğinde bizi kişisel hikayesinin farklı boyutlarına şahit kılıyor.

Seyyid Kutup'un ünlü tefsiri Fizilalil Kur'an'ın mütercimlerinden biri olan Vahdettin İnce, Tabatabai'nin tefsiri el-Mizan, Molla Barzani'nin Irak'taki mücadelesini ele alan kitabı ve Hasaneyn Heykel'in Hz. Peygamber'i konu edinen kitabı ekseninde içinde yaşadığımız coğrafyanın son yüzyılına dair görüşlerini de bize aktarma fırsatı ediniyor.

@uzakkoku

Tarih öncesinde insanlar ve hayvanlar

Beşeri hayatın gelişmesinde insan-doğa, insan-hayvan ilişkilerinin yeri önemli bir konu olarak yer alır. Tarih öncesi Anadolu'da gerçekleşen yerleşimlerde insan-hayvan ilişkilerini konu edinen Abu Bakar Siddiq, Neolitik dönemin evren evrelerinde bu yerleşimlerde ikamet eden toplumlardaki insan-hayvan ilişkilerinin çok boyutlu, renkli ve karmaşık olduğunu vurguluyor. Hem insanların hem de hayvanların hayat biçimlerini değiştiren bu ilişkilerin toynaklı türlerin evcilleştirilmesini de beraberinde getirdiğini belirten yazar böylelikle yaptığı çalışmada Neolitik dönemin çekirdek bölgeleri arasında sayılan Anadolu'nun tarih öncesi dönemine farklı bir ışık düşürüyor.

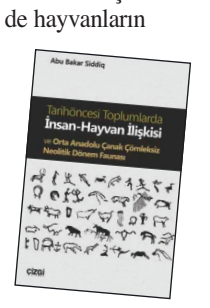

Tarih öncesi Toplumlarda İnsan-Hayvan İlişkisi, Abu Bakar Siddiq, Çizzgi, 2019

Gizli Türk tarihi: Yenisey yazıtları

Türklerin tarihini araştırmada yaşanan birçok zorluk vardır. Bu zorlukların en başında elbette Türk kökenli toplulukların son derece geniş bir coğrafyaya yayılmış olmaları gelir. İlk kez 1800'lü yıllarda bulunan Yenisey yazıtlarının 200 civarındaki eski Türkçe yazıtın hiçbirinde herhangi bir tarih kaydı bulunmamasına, satır aralarının azlığı ve düzensiz yazılmasına rağmen işaret ettikleri bazı tarihi olaylar sebebiyle tarihyazımı için değerli olduğunu düşünen Prof. Dr. Erhan Aydın, hem Türklerin tarih sahnesine çıkışlarının izini sürebilmek için ciddiyetle araştırılması gereken yazıtlar ve incelenmesi gereken coğrafyaları belirliyor hem de Yenisey yazıtlarını Türk runik harfli metni, transkripsiyonu ve Türkçe çevirisi ile günümüz kültürüne kazandırıyor.

Sibirya'da Türk İzleri: Yenisey Yazıtları, Erhan Aydın, Kronik, 2019

TF | TürkMedya
Star MİLLİ İRADENİN SESİ
31 MART 2019 PAZAR
AÇIK GÖRÜŞ

Yayın Sahibi: Star Medya Yayıncılık AŞ.
Genel Yayın Yönetmeni NUH ALBAYRAK
Yayın Koordinatörü AHMET GEMİCİ
Yayın Danışmanı HALİME KÖKCE
Açık Görüş Editörü HALE KAPLAN ÖZ
Görsel Yönetmen SİNAN ALEMDAR
Sayfa Tasarımı HAKAN TABAN
Sorumlu Müd. Yay. Sah. Tem. ÖZKAN DEMİR
acikgorus@stargazete.com
Telefon: 0 212 473 20 00
Açık Görüş Star Gazetesi'nin dijital yayınıdır.

Sosyalist solun YEREL SEÇİM GÜNDEMİ

Genelde "radikal bir mücadele biçimi olarak" boykot ve ilgisizlik arasında bir duygusal gelgit gözlense de sol yayınlarda 31 Mart yerel seçimleri 'tekrarın tekrarı' şeklinde değerlendiriliyor. *Ayrıntı Dergi, Yol, Birikim* sayfalarına bakılırsa kısa vadede büyük bir dönüşüm imkânsız.

Yazılıp çizilenlere bakılırsa, Türkiye'de sol siyaset hemen bütün türevleriyle "halkı" merkeze yerleştiren bir seslenişin bitimsiz tekrarından oluşur. Sol, "halkı" temsil veya inşa siyasetini ve popülizmin mahiyetini kılı kırk yaran bir yaklaşımla öne çıkarmasına karşın yerel zeminle bağlantısında çok ciddi açmazlara sahip. Bu bağlamda genel olarak sol ve yerel siyaset ilişkisinin nerede başlayıp nerede bittiği konusunda bırakın asgari mutabakatı bir ittifaktan söz etmek bile sanıldığı kadar kolay değil.

Hemen her tür siyasi musibeti serbestçe AK Parti popülizmiyle, "Sünni çoğunlukçu muhafazakârlık", "ataerkillikle" ilişkilendiren, giderek yerli yersiz onca teorik argümanı birbiri ardına sıralamaktan kaynaklanan ve ekseriyetle "itham siyaseti" şeklinde tasvir edilebilecek bir durumla karşı karşıyayız. Hemhal ve hemdert olmak istediği "halkla" aradaki bağın ve hısımlığın zayıflamasına da sebep olan bu durum yeni bir oluşumun ortalıkta görünmediği günümüz şartlarında bilhassa üzerinde durulmayı hak ediyor.

İçinde yaşadığımız "post-politik" çağın krizleri karşısında yaşanan kötürümlüğün ne kadar popüler olduğunu anlamak için kendisini sosyalist solla özdeşleştiren süreli yayınlara akseden yerel seçim gündemine yakından bakılabilir. Hiç şüphesiz sosyalist sol dergiler tek veçheli değil, birbirleriyle aşılamaz gerilimleri ve çatışmaları söz konusu. Bunların arkasında 1970'lere kadar uzanan siyasi ihtilaflar olduğu gibi, güncel gelişmeler karşısındaki farklı tercihler de yatıyor. Ne var ki, militan stratejiler hemen herkesin içinde olduğu mevcut açmazın bihakkın konuşulmasını engelliyor. Sosyalist çevreler, ekseriyetle iktidarı Carl Schmitt'in dost-düşman ayrımına hayatiyet kazandırdığı üzerinden eleştirirlerken, kendileri bir bakıma bu ayrımdan ilham alıyorlar. Dolayısıyla rakiplerini hasım değil düşman kategorisine yerleştirdiklerinin farkında değiller. Yine de yerel seçimler bağlamında ele alınan kısıtlı konular, Türk solunun tarihselliği içinde kırılma ve sürekliliklerle ilgili bazı anlamlı tespitler yapma imkânı sunar.

Yapabilirlik duygusu

Genelde "radikal bir mücadele biçimi olarak" boykot ve ilgisizlik arasında bir duygusal gelgit gözlense de sol yayınlarda 31 Mart yerel seçimleri "tekrarın tekrarı" şeklinde değerlendiriliyor. *Ayrıntı Dergi, Yol, Birikim* sayfalarına bakılırsa kısa vadede büyük bir dönüşüm imkânsız. *Ayrıntı Dergi*'nin ortada görülmeyişine kahrettiği siyasal özne olarak sosyalist sola işaret etmesi doğrudan doğruya bununla bağlantılı. Ayrıca sol partilerin tıkanmışlığı ve siyasetsizliği üzerinden düzen içindeki unsurları sola çekecek araçlar geliştirme sürecindeki başarısızlığı aşacak strateji arayışları çerçevesinde parlamento dışı sol sürekli göreve çağrılır.

Bu bağlamda parti formatına girmeyen potansiyelin (Gezi Parkı olayları gibi) bir gün mutlaka tekrar tezahür edeceği beklentisini de sosyalist solun dergilerinde okumak mümkün. Yerel yönetim sistemi hayal edilirken, kent hakkı, geri çağırma hakkı, katılımcı bütçe, bir nüve olarak mahalle meclisleri gibi yeni komünal öbekleşmelere zemin hazırlayan tekliflerin öne çıktığı görülmekte. Ne var ki, bu ilkelerin anlamı ve ne şekilde uygulanacağı konusunda farklı görüşlere sahipler, üstelik bu anlaşmazlık, rasyonel akıl yürütmelerle çözülebilir nitelikte değil.

Ancak herkesten farklı bir biçimde yereli belli ölçüde takip edenler, meseleyi ele alırken sadece belediye başkanlığının yeterli olmadığını, daha farklı bir yerel yönetim perspektifine ihtiyaç duyulduğunu ileri sürüyorlar. Bu bakış açısı yerelde tecessüm eden hayatlar üzerindeki kontrolün gittikçe azaldığını hissetmekten kaynaklanır. Belirtilmelidir ki, bu etik ile ekonomi arasında gidip gelen ve siyasalın ayırt edici niteliğini ıskalamaya mahkûm liberal yaklaşımlara göre daha gelişkin bir yaklaşımdır.

HDP merkezli Kürt siyasetine desteği bariz *Ekspress*'te (sayı:168) ise 31 Mart yerel seçimlerini, 16 Nisan referandumunun ve 24 Haziran genel seçimlerinin meydana getirdiği hayal kırıklığını giderebilecek bir kitlesel teyakkuz için fırsat olarak görmekte. Başka dergilere oranla çok daha "iyimser" bir yaklaşım var burada. Yerel seçimlerin dinamiğinin her zaman genel seçimden farklı olduğu söyleniyor, hâlbuki sistem dönüşümünün yaşandığı bir vasatta "yerel genel seçimlerden" bahsedilmesi daha isabetli.

Ekspress yerel seçimlerde İstanbul'daki bazı ilçe belediyelerini CHP'nin kazanmasının 24 Haziran sonrasının moral bozukluğunu gidereceği şeklindeki kanaatleri yabana atmıyor. Dünyadan ve Türkiye'den çeşitli yerel yönetim deneyimlerine dikkat çeken dergi, seçimden seçime kürek çekmek yerine yerel meclislere dayalı bir taban hareketinin daha bereketli neticelere ulaştıracağını ileri sürüyor. İşte tam bu noktada *Ekspress* sayfalarında özel anlamlar verilerek, özgül bir ağırlık atfedilerek kullanılan "yapabiliriz duygusu" açıklayıcı bir kavram şeklinde ele alınabilir. Aslında solun tekrar canlanarak toplum üzerinde etki oluşturması için izlemesi gereken yol ve yordama vurgu yapan pek çok çalışma bunu doğrular. Yerel yönetimleri sol bir zaviyeden dönüştürmenin olmazsa olmazı kabul edilen "yapabiliriz duygusu" adeta dergideki tüm yorumların muharrik gücüdür. Ayrıca solun farklı alanlardaki somut eklemlenişlerini, mütemadiyen başkalaşım hâlindeki bağlamsal tezahürlerini ve performatif veçhelerini de gündeme dâhil etmek mümkün.

'Rojava katılımcılığı'

Ülke gündeminin "yapabilmek" üzerinden yorumlanması *Birikim*'de (sayı: 358-359), Ovacık Belediye Başkanı Mehmet Fatih Maçoğlu ile yapılan söyleşinin başlığına da yansımıştır. Bir model değil belki ama farkındalık yarattığı tüm sol mahfilerde kabul edilen Maçoğlu, "Yapabilme kültürünü geliştirmemiz lazım; 'yapabiliyorlar' dedirtmek lazım. Aksi takdirde, söylemde kaldığı andan itibaren bir geriye düşüş ve sonrasında tekrara düşmek gibi durumlar başlar." diyor. Görülebileceği üzere çok farklı bakış açılarından ve hareket stratejilerinden yola çıkılsa da iradecilik hemen tüm siyasi konuşmalara yansır.

> **HDP'nin terör ve şiddetle ilişkisi hâlâ büyük ölçüde suskunlukla geçiştiriliyor.** İçine düşülen genel sefaletin boyutları dillendirilmiyor. Sadece yeni bir yol bulma arayışındaki *Yol dergisi*, solun Kürt milliyetçiliğine ram olmasını eleştirmişti.

Elbette sol yayınların hepsi hatta aynı dergide görüşlerine yer verilen yazarlar yerel seçimleri ve yönetimleri aynı şekilde değerlendirmiyor; bazıları diğerlerine göre daha eleştirel bir tavır takınıyor. Fakat hepsinin üzerinde anlaştığı temel nokta, "sağ popülizm" ve "faşizmin tezahürü" şeklinde değerlendirdikleri mevcut durumu tümüyle negatif görmeleri. Bütün sorunlarına ve açmazlarına rağmen son derece önemli siyasi yaklaşımlar da var, bunları sırf belli angajmanlar yüzünden yok saymak büyük bir hata olur. Mesela kent siyaseti ve kentsel dönüşüm söz konusu olduğunda makro siyasete odaklanan CHP ve HDP'nin yönetimindeki belediyelerde farklı bir politikanın hayata geçirilmediğinin altı çiziliyor. Hatta özgün bir HDP yerel yönetim deneyiminden bahsedilemeyeceğinin ifade edilmesi, solun politik gerçekliği göz ardı eden tutumu dikkate alındığında oldukça önemli bir tespit.

Gelgelelim sosyalist solun, kimliklerin gitgide daha fazla parçaya bölündüğü ve ihtilafın yepyeni formlarda durmadan çoğaldığı günümüzde mikro meselelere mesafeli durmak gibi bir perspektifi yok. Bu hâl ve tavır ise hiç şüphesiz siyasi birliğin temelini ortadan kaldıracak derecede yeni solun kimlikçi yaklaşımlarına teslim olunmasıyla ilgili. Bu bağlamda HDP'yi ve ideolojik krizini yeniden düşünmeye katkı sunabilecek bir kavrayıştan mahrum yapılan analizlerin kahir ekseriyeti. HDP'nin terör ve şiddetle ilişkisi mesela hâlâ büyük ölçüde suskunlukla geçiştiriliyor. İçine düşülen genel sefaletin boyutları dillendirilmiyor. Sadece yeni bir yol bulma arayışındaki *Yol* dergisi, solun Kürt milliyetçiliğine ram olmasını eleştirmişti.

Sosyalist solun PYD sempatisinin kendini en çabuk ve kapsamlı biçimde gösterdiği yer herhâlde Rojava romantizmidir. Bir geçerliliği olabilir mi, diye düşünmeden "Rojava Toplumsal Sözleşmesi" adeta yüzyılın "komünist ideası" olarak sunuluyordu. Son yıllarda eskisine nazaran bunun azaldığı hatta belli ölçüde bir geri çekilmeden bahsedilmesi mümkün. Siyasi gündemin hızla değiştiği Türkiye'de bugünden geriye doğru bakıldığında onca yayında idealize edilen hemen her şeyin bir hüsnükuruntudan ibaret olduğu rahatlıkla fark edilebilir. *Ekspress*'te de görüldüğü üzere ne zaman katılımı artırarak yerel yönetimleri güçlendirmek ve buralardan bir yönetim modeli geliştirmek arzusundan bahsedilse laf dönüp dolaşıp "Rojava katılımcılığına" geliyor.

Atina kent devletlerinden Paris Komünü'ne daha yakın zamanda ise dünyadan ve Türkiye'den bir dizi yerel yönetim deneyimine temas edilmesi bütünlük kaybıyla da ilgili. Yüceltilen "otonom" mekânlar bağlamında batıda Porto Alegre, doğuda Hindistan'da; Maocuların kontrolündeki Kerala öne çıkar. İzmir, Eskişehir, Fatsa birbiriyle ilişkili olup olmadıkları dikkate alınmadan Latin Amerika deneyimlerine ulanıyor. Cari siyasetteki sol umutsuzluğu gidermeye matuf yahut soldaki puslu havayı dağıtmayı amaçlayan tutarsız ve asla kemale erdirilemeyecek bir girişim olarak görülebilir bu örnekler. Vurgulamadan geçmemek lazım: yerel yönetim tartışmasında söz her zaman "irrasyonel olanın" feveranları biçiminde Rojava'ya gelir, şöyle denir: "Bırak ekonomi işlerini. Rojava'ya bak!" Böylelikle ironi edasıyla Rojava, yerelde herkes tarafından kabul edilmesi gereken "tek rasyonel" çözümün adresi gösterilir. Hiç şüphesiz bu kısa özetin maksadı, solun yerel seçimleri kavrama şeklini müstehzi bir şekilde resmetmek değil. Daha ziyade, bu tartışmanın içerdiği bütünlüğü dağıtıcı ve kaideleri yıkıcı boyuta dikkat çekmeye çalışmak.

Bu kritik noktayı akılda tutarak, sosyalist sol dergilerde Türkiye'ye dair çizilen karanlık tablonun önümüze serdiği manzarada giderek daha belirginlik kazanan politik kimliğin "utangaç" CHP'lilik olduğu söylenebilir. Elbette bu, "CHP'nin adım adım sağa yaklaşmak dışında bir seçeneği görünmüyor!" diyenlerin göz ardı edildiği anlamına gelmez. CHP'yi "1930'lar nostaljisi dışında ışıklı bir dil geliştirmekten aciz!" görenleri de. Oysa bunlar CHP'nin dönüşüm arzusuna dair çok az şey söyler, zira CHP hakkında bilinmesi gerekenler yeterince bilinmiyor. Bu yüzden partinin dönüşümünü anlamak ve anlamlandırmak için sadece sağa yaklaşma stratejisini değil aynı ölçüde ve eş-zamanlı olarak sosyalist sola, "mahalle meclisi" deneyimlerine açılması da dikkate alınmalı.

CHP yönetimi, seçim kazanabilmek ve bunu kalıcı kılabilmek için yöntem değişikliğine giderek Kemalist olmayan toplumsal kesimlerin beklentilerine karşılık verecek politikalar üretmek gerektiğinin farkında. CHP'nin, benimsediği yeni tarzın böylesi "mümkün bir dil arayışı" içinde ortaya çıktığı söylenebilir. Dolayısıyla partinin arayışları bir siyasi iktidar alternatifi oluşturmaya yönelik politikalar çerçevesinde analiz edilmelidir.

İki kritik gerilim hattı

Şunu da göz önüne almakta fayda var; sosyalist sol yayınlar arasında iki kritik gerilim hattı mevcut. İlki 2013 sonrasında günden güne öne çıkan HDP'nin etki alanı. İkincisi ise 16 Nisan referandumu sürecinde netlik kazanan ve giderek yerleşiklik kazanan iki partili konsolidasyon çerçevesinde CHP ile birlikte hareket etmek. Yerel seçim sürecinde hem bu partilerin hem de dergilerin, iktidarı zor durumda bırakmak, birçok şehirde kaybettirmek için seslendikleri "demokrasi güçleri" büyük ölçüde bu gerilimlerden beslenir. Kararlı ve dirençli sol muhalefette altı yedi yıldır olup bitenin özeti olan bu hatlar, katılımın gücünü vurgulayan yuvarlak masa toplantılarıyla söyleşilerde daha da belirginlik kazanır.

Bu açıdan bakıldığında çarpıklıklar ve çelişkiler barındırsa da mevcut durum, sosyalist solun sağ popülizme karşı "ilerici neoliberalizme" verdiği desteği çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermeye yeter de artar. Esnek siyasi realizmin faydasına ikna olan fakat bunu çok fazla telaffuz etmeyen solun, "yeni köprüler kurmayı" da gerektiren yeni süreci etkileme ve belirleme gücüne sahip olup olamadığı önümüzdeki dönemde daha iyi görülebilecek. Belki devrimci sosyalizme yönelik coşku sönümlenecek, ittifaklardan mutabakata uzanan bir uzlaşma modeli yerleşiklik kazanacaktır.

ozasim76@yahoo.com.tr